

B.A. (Programme)

Semester-I/II

TAMIL-A

**Paper : Modern Indian Language
HISTORY OF TAMIL LANGUAGE
STUDY MATERIAL : 1**

**SCHOOL OF OPEN LEARNING
University of Delhi**

Department of Tamil

Editor : Dr. S.Manickavasagam

Graduate Course

PAPER : MODERN INDIAN LANGUAGE

History of Tamil Language

STUDY MATERIAL : 1

Editor :

Dr. S.Manickavasagam

SCHOOL OF OPEN LEARNING

University of Delhi

5, Cavalry Lane, Delhi-110007

LANGUAGE CORE COURSE

B.A.Prog. Prog. Tamil – A

B.COM. Prog. Tamil

Paper -I: History of Tamil Language

This course aims at introducing the history of Tamil language beginning from the origin of the Tamil script available from the cave inscriptions and archeological excavations to the modern developments of 20th century. The earliest available literature of Tamil, the Sangam Anthology and Tolkappiyam are taken as the source to discuss the structure of ancient Tamil. The latter texts of grammatical treatises, epics, commentaries etc., stand as the resource for the study of evolution of Tamil during the medieval period. It discusses phonological, morphological, semantic, and syntactic changes taken place in the language. This course also explains the place of Tamil in Dravidian family of languages, various dialects of Tamil and the impact of Sanskrit and other languages in Tamil.

Unit of the course

1. Dravidian Languages and Tamil
2. History of Tamil Script.
3. Sources of Tamil Language History
4. Phonological, Morphological, and syntactic changes
5. Semantic changes
6. Dialects of Tamil

Reading List:

1. Pe. Suyambu, 2005, MozhiVaralaaril Tamil, Chennai, Visalakshi Nilaiyam.
2. T. P. Meenakshi Sundaram (Translation: S. Jeyaprakasam), 1982, Tamilmozhi Varalaaru, Madurai, Sarvodaya Ilakkiyap Pannai.
3. Suriya Narayana Sastri, 2003, Tamilmoliyin Varalaaru, Chennai, IITS.
4. Sakthivel, S, 1991 (2nd Ed.), TamilmozhiVaralaaru, Chennai, Manivasagar Nuulagam.
5. Rajendran. M, (Edr.), TamilMozhiVaralaaru, Directorate of Tamil Development, Chennai.

பாடம் : 1

1. தமிழ் மொழி வரலாற்றுக்கான அடிப்படைச் சான்றுகள்

Sources of Tamil Language History

2. தமிழ் எழுத்து வடிவ வரலாறு

History of Tamil Scripts

பாடம் : 2

1. திராவிட மொழிகளும் தமிழும்

Dravidian Languages and Tamil

2. பேச்சுமொழி அல்லது கிளைமொழி

Dialects of Tamil

பாடம் : 3

1. ஒலியனியல் உருபனியல் தொடரனியல் மாற்றங்கள்

Phonological, Morphological and Syntactic Changes

2. சொற்பொருள் மாற்றம்

Semantic Changes

தமிழ் மொழி வரலாற்றுக்கான அடிப்படைச் சான்றுகள்

Sources of Tamil Language History

ஒரு மொழியின் தொன்மையான இயல்புகளை ஆராய அம்மொழியிலுள்ள பழைய இலக்கியங்கள், இலக்கணங்கள், கல்வெட்டுகள், மேல்நாட்டார் குறிப்புகள் போன்ற சான்றுகள் துணைசெய்கின்றன. எனினும் இச்சான்றுகளைக் கொண்டு எழுத்துச் சான்றுகள் முதலியன கிடைக்காத வரலாற்றுக்கு முந்தைய காலத்து மொழியின் - மொழிக்குடும்பத்தின் இயல்பை அறிவது அரிது. இதனை அறிய மொழிநூலார் நான்கு வகையான ஆய்வு முறைகளை மேற்கொண்டுள்ளனர். அவை,

1. அகச்சான்று வழி ஆராய்தல்
2. வட்டார வழக்கு வழி ஆராய்தல்
3. காலக் கணக்கீட்டு முறை வழி ஆராய்தல்
4. இலக்கியம் வழி ஆராய்தல்
5. தமிழ் இலக்கணங்கள் வழி ஆராய்தல்
6. உரையாசிரியர்களின் உரைநூல்கள் வழி ஆராய்தல்
7. வெளிநாட்டவர் எழுதிய இலக்கணங்கள் வழி ஆராய்தல்
8. அகராதிகள் வழி ஆராய்தல்
9. கல்வெட்டுகள் வழி ஆராய்தல்
10. ஒப்பியல் முறை வழி ஆராய்தல்

என்பனவாகும். இம்முறைகள் ஒவ்வொன்றிலும் பல குறைகளும் நிறைகளும் உள்ளன. எனினும் மொழி ஆராய்ச்சிக்கு இவை பெருமளவில் துணை செய்கின்றன.

அகச்சான்று வழி ஆராய்தல்:

இம்முறையில் ஒரு மொழியின் தன்மைகளை ஆராய்வதற்கு அம்மொழியின் பல்வேறு கால வடிவங்களும் அமைப்பு முறைகளும் தேவைப்படுகின்றன. ஒரு மொழியில் ஏற்படும் ஒலிமாற்றம், புணர்ச்சி, உருபங்கள், மாற்றுவடிவங்கள் ஆகியவற்றில் ஏற்ப மாற்றங்கள் ஆகியன இவ் அகநிலை ஆய்வுக்குத் துணைபுரிகின்றன.

சான்றுகள்:

தின்+ற்+ஆன்= தின்றான்

செல்+ற்+ஆன் = சென்றான்

துயில்+ற்+ஆன் = துயின்றான்

மேற்காட்டப்பட்டுள்ள இம்மூன்று சொற்களின் புணர்ச்சி முறையை நோக்கும்போது தமிழ்மொழியில் "ல்ற்" என்ற மெய்கள் மயங்குவதில்லை என்ற உண்மை தெளிவாகின்றது. எனவே "ல்" என்ற ஒலி "ற்" என்ற மெய்யின் முன்னர் "ன்" என்ற மூக்கொலியாக மாறி ஒலிக்கின்றது என அறிகின்றோம். மேற்கூறிய சொற்களின் புணர்ச்சியில் "சென்", " துயின்" போன்ற மாற்று வடிவங்கள் இருப்பினும் தமிழ் மொழியின் புணர்ச்சி விதிகளின் இயல்பால் செல், துயில் என்பன தொன்மையான வடிவங்கள் என எளிதில் துணிந்து விட முடிகின்றது. இவையே புணர்ச்சியின்போது சென், துயின் என்று திரிகின்றன என்பது தெளிவாகிறது. இவை மட்டுமன்றி இலக்கண இலக்கிய நூல்களில் ஆங்காங்கே பயின்று வரும் பல அகச்சான்றுகளைக் கொண்டும் ஒரு மொழியின் தொன்மையை அறிய முடிகின்றது. தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்னர் வேற்றுமைகள் ஏழு

என்றும், தொல்காப்பியர் காலத்திலும் அவருக்குப் பின்னருள்ள காலத்திலும் வேற்றுமைகள் எட்டு என்றும் கீழ்வரும் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

வேற்றுமை தாமே ஏழென மொழிப (தொல், சொல்-62)

விளிகொள் வதன்கண் விளியோ டெட்டே (தொல், சொல்-63).

இம்முறைகளை மட்டும் கையாண்டு ஒரு மொழியின் தொன்மையினை முற்றிலும் உணர்தல் இயலாது. இவ் ஆய்வு பெரும்பாலும் ஒலி மாற்றத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளதால் தெளிவாகப் பிரித்தறிய முடியாத நிலையில் ஒலிச்சேர்க்கை ஏற்படும்போது இம்முறை பயனளிக்கத் தவறிவிடுகின்றது.

வட்டார வழக்கு வழி ஆராய்தல்:

மொழி காலத்திற்கேற்ப மாறுவதோடு நில்லாமல் இடத்திற்கேற்பவும் சமுதாயத்திற்கேற்பவும் மனிதனின் வாழ்வியல் போக்குகளுக்கு ஏற்பவும் மாறுபடுகின்றது. இவ்வாறு மாறுபடும் ஒரே மொழியின் பல்வேறு வடிவங்களை வட்டார வழக்குகள் என்கிறோம். இவ்வட்டார வழக்குகளே விளக்கவியல் ஆய்வாளர்களின் முக்கிய ஆதாரமாக உள்ளன. பல பகுதிகளில் வழங்கும் வட்டார வழக்குகள், அவறைப் பேசும் மக்களின் வாழ்வு முறைகளில் அதிக மாற்றம் ஏற்படாதபோது அதிகமாக மாறாமல் இருந்து விடுகின்றன. இத்தகைய வட்டார வழக்குகள் அழிந்துபோன தொன்மையான வழக்குகளையும் வடிவங்களையும் அதிக மாற்றமின்றிப் பேணிக்காக்கின்றன. எனவே இவற்றைத் துணையாகக் கொண்டும் ஓரளவுக்கு வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால மொழியின் இயல்பை அறியமுடியும். சான்றாக "நீம்" என்னும் முன்னிலைப் பன்மை வடிவம் ஏனைய இலக்கியங்களிலும் பேச்சுவழக்கிலும் காணப்படாத போதிலும் ஆறாம் நூற்றாண்டு இலக்கியமாகிய சீவகசிந்தாமணியில் மட்டும் காணக்கிடக்கிறது. மேலும் கன்னியாகுமரி மாவட்ட மீனவர்களின் பேச்சு

வழக்கிலும் "நீம்" என்னும் வடிவம் பேணிக்காக்கப்படுகிறது. எனவே "நின்" என்னும் முன்னிலை ஒருமை வடிவின் பன்மை வடிவமாக முற்காலத்தில் "நீம்" என்பது இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதும் பெறப்படுகிறது. இதுபோன்று பல விளக்கங்கள் கிடைத்தபோதிலும் இம்முறையை மட்டும் கையாண்டு ஒரு மொழியின் தொன்மையான இயல்புகள் முழுவதையும் அறிந்துகொள்ள முடிவதில்லை.

காலக்கணக்கீட்டு முறை வழி ஆராய்தல்:

காலம்தோறும் மாறுபடும் மொழியில் சமுதாய மாற்றம் முதலியவற்றின் காரணமாகப் பல சொற்கள் வழக்கிறந்து மாய்தல் இயல்பே. இவ்வாறு ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் ஏற்படும் சொற்களின் இழப்பையும் எஞ்சியிருக்கும் சொற்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு காலக்கணக்கீட்டு முறை ஆய்வினை மேற்கொள்வோர், ஒரு குடும்பத்தைச் சார்ந்த மொழிகள் தனித்தனியாகப் பிரிந்து செல்லும் காலத்தைக் கணக்கிடுகின்றனர்.

1. ஒரு மொழியில் அடிப்படையாக உள்ள சொற்கள் அதிகமாக அழியாமலும் மாறாமலும் உள்ளன.
2. இவற்றில் மாற்றம் ஏற்பட்டாலும் இழப்பு ஏற்பட்டாலும் அவை எல்லா மொழிகளிலும் சமச்சீராக அமைகின்றன என்பனவற்றை அடிப்படையாகக் கருதப்படுகின்றன. இக்கருதுதல் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு இரு மொழிகள் பிரிந்து சென்ற கால எல்லையை அறிந்துகொள்ள பல விதிமுறைகளை உருவாக்கியுள்ளனர். இம்முறையில் ஆய்வு செய்ய முதன்முதலில் அடிச்சொற்களைத் தேர்ந்தெடுக்கின்றனர். அடிச்சொற்கள் ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பல்வேறு மொழிகளுக்கும் ஓரளவிற்குப் பொதுவான இணைச்சொற்களாக இருத்தல் வேண்டும். வேற்றுமொழிக் குடும்பங்களிலிருந்து கடன்பெற்ற சொற்கள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும்.

சான்றாக 200 அடிப்படைச் சொற்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால் அவற்றுள் முறையே,

தமிழ் - 186

மலையாளம் -180

கோடா - 140

தோடா - 38

கன்னடம் -170

பிராகுயி -165

எனக் காணப்படுமேயானால்; தமிழ் மலையாளம், கோடா, தோடா ஆகிய மொழிகளும்; கன்னடம், பிராகுயி ஆகிய மொழிகளும் ஒன்றோடொன்று நெருங்கிய தொடர்புடைய மொழிகள் என்ற முடிவுக்கு வரலாம். மொழிகளுக்கிடையே உள்ள தொடர்பை நிலைநாட்டவும், கிளைமொழிகளில் உட்பிரிவுகளை ஏற்படுத்தவும் தனிமொழிகள் பிரிந்த காலத்தைக் கணக்கிடவும் இம்முறை பெரிதும் பயன்படுகின்றது.

இலக்கியம் வழி ஆராய்தல்

தமிழ் மொழியின் வரலாற்றுக்கான அடிப்படைச் சான்றுகளுக்கு இலக்கியங்களையே முதன்மையாகக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இலக்கியம் என்று குறிப்பிடுகின்ற பொழுது இலக்கியத் தரம் வாய்ந்த நூல்கள் என்ற வரையறைக்கு உட்படுத்தாது எல்லாப் பொருள்களையும் பற்றிய உரைநடை அல்லது செய்யுள் வடிவில் உள்ள எல்லாத் தமிழ் நூல்களையும் குறிப்பதாகக் கொள்ள வேண்டும். இந்நூல்களை இருவகையாகப் பிரித்தல் வேண்டும்.

1. இலக்கிய மொழிநடையில் அமைந்தவை

2. பேச்சு மொழிநடையில் அமைந்தவை

மிகுந்த தொல்லைகளோடு அன்றி இலக்கிய மொழியில் பேச்சு மொழி வழக்குகளைக் கண்டறிதல் கடினமே. கலம்பகங்களிலும் சைவ, வைணவக் குரவர்கள் பாடிய பாடல்களிலும் நாட்டுப்புறப் பாடல்களிலும் தற்காலப் பாடல்களிலும் பேச்சு வழக்கிலுள்ள சில தொடர்கள் மீண்டும் மீண்டும் வருதலைக் காணலாம். பழமொழி போன்ற சில இலக்கிய நூல்களில் பாதுகாக்கப்பெற்று வரும் பழமொழிகள் பேச்சு வழக்கு இலக்கியத் திறனைச் சார்ந்தன ஆயினும் இலக்கிய மொழிநடையிலேயே காணப்படுகின்றன. பதினேழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திற்குப் பின்னரே பாமர மனிதனின் தேவைகளை நிறைவு செய்கின்ற இலக்கியங்கள் தோன்றி வளர்வதைக் காண்கிறோம். இவ்வகையில் நொண்டிச்சிந்து, பள்ளு இலக்கியம், கட்டபொம்மன் கும்மி, இராமப்பய்யன்அம்மாளை, காஞ்சாகிபு சண்டை முதலிய பழையனவும் புதியனவுமாகிற கதைகள், நிகழ்ச்சிகள் ஆகியனவற்றைச் சுட்டலாம். பத்தொன்பது இருபதாம் நூற்றாண்டுகளில் படித்தறியாத பாமர மக்களின் பேச்சு வழக்குகள் கொண்ட நாடகங்கள், புதினங்கள் ஆகியவற்றைக் காண்கிறோம். இவை பேச்சு வழக்கினை ஆராய்வதற்கு இன்றியமையாது விளங்குகின்றன.

தமிழ் இலக்கணங்கள் வழி ஆராய்தல்

தமிழர்கள் இயற்றிய இலக்கண நூல்கள் வழி நமக்குக் கிடைக்கும் அகச்சான்றுகளாவன இலக்கணங்களும் அவற்றின் உரைகளுமே. இவை மொழியின் அமைப்பினை விளக்க எழுந்த சிறந்த முயற்சிகள் ஆகும். இந்நூல்களில் தமிழ் ஒலிகள் பற்றிய ஒலிப்பு முறை விளக்கங்கள் உள்ளன.

இதுபோலப் புணர்ச்சி மாற்றங்களும் விரிவாக விளக்கப் பெற்றுள்ளன. மொழியின் உருபனியல் பற்றி விளக்கும் பகுதியும் இங்கு உண்டு. மேற்கூறிய அகச்சான்றுகளையும் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் கையாள வேண்டும். ஏனெனில் பழைய கருத்துகளையே தங்கள் காலத்திய மொழியில் விளக்குகின்ற போக்கே இந்நூல்களின் காணப்படுகின்றது. மேலும் பின்னைய இலக்கண ஆசிரியர்களின் ஒலிப்பு முறைகளைப் பற்றி விளக்கும்போது தங்கள் காலத்தில் வழக்கிலிருக்கும் ஒலிப்பு முறையினை ஆராய முயற்சி செய்தார்களா என்பது ஐயத்திற்குரியது. எடுத்துக்காட்டாக, பின்னைய இலக்கண ஆசிரியர் ஒருவர்,

அடிநா அடியண்ண முறயத் தோன்றும்

(அடிநா அடியண்ணம் உற 'ய' தோன்றும்) என்று யகரத்தின் ஒலிப்பு முறை பற்றிக் கூறுவதைச் சுட்டலாம்.

உரையாசிரியர்களின் உரைநூல்கள் வழி ஆராய்தல்

உரையாசிரியர்கள் மூலநூல் முழுவதற்குமே விளக்கம் கூறப் பெரிதும் முற்பட்டிருக்கிறார்கள். தம் காலத்திய வழக்காறுகளுக்கெல்லாம் தொல்காப்பியத்தைத் தக்கமுறையில் விளக்குவதன் மூலம் அந்நூலிலேயே விதிகளைக் காண முற்படுவதை இங்குச் சான்றாகக் கூறலாம்.

பல்வேறு காலங்களில் எழுதப்பட்ட இவ்வுரை வேறுபாடுகள் பழைய நூல்களில் குறிப்பிட்டுக் கூறப்படும் வழக்காறுகளிலிருந்து மாறுபட்டனவும் புதிதாய் நிலைபெற்றனவுமான, தம் காலத்திய வழக்காறுகளைப் புற்றிய பொதுவான செய்திகளை அறிய உதவுகின்றன. இம்முறையில் இவ்வுரைகளுக்கு இடையிலுள்ள வேறுபாடுகளெல்லாம் காலவேறுபாட்டின் காரணமாக மாறிய வழக்காறுகளின் அடிப்படையில் அமைகின்றன.

நிலைபெற்ற வழக்காறுகளிலிருந்து தம் காலகட்டத்தை ஒட்டி மொழியமைப்பில் ஏற்பட்ட சில மாறுதல்களை இந்த உரையாசிரியர்கள் உணர்ந்தே உள்ளனர். எனவே மொழியானது மாறுதல்களுக்கு உள்ளாகிறது என்பதையும் அவர்கள் உணர்ந்தே இருந்தனர் எனக் கருதலாம். உரையாசிரியர்களின் அடிப்படை ஆதார நூலான தொல்காப்பியமே,

'கடிசொல் இல்லை காலத்துப் படினே'

எனக் கூறுகிறது. எனவே மொழியில் நிகழும் மாறுதல்களுக்கு அவை இலக்கிய வழக்கினைக் குறிப்பனவாய் இருப்பினும், சான்றுகள் இவ்வரை நூல்களில் உள்ளன எனலாம். எனவே மொழி வரலாற்றின் பல்வேறு காலகட்டங்களின் அடிப்படையில் பல்வேறு மொழி வழக்காறுகளை வேறுபிரித்து அறிந்து கொள்வதற்கு இவ்வரை நூல்களையும் அவ்வரை விளக்கத்திற்கு அடிப்படையான இலக்கியங்களையும் கவனமாக ஆராய்ந்து ஒப்பிட்டுக் காணுதல் வேண்டும்.

வெளிநாட்டவர் எழுதிய இலக்கணங்கள் வழி ஆராய்தல்

தமிழைக் கற்கும் வகையில் வெளிநாட்டவர் குறிப்பாக, மதபோதகர்கள் எழுதிய இலக்கண நூல்களும் உள்ளன. மேற்கத்திய நாடுகளோடு கொண்ட தொடர்புகளின் முக்கியமான விளைவுகளில் இதுவும் ஒன்றாகும். போர்ச்சுகீசிய மொழியில் தமிழ் இலக்கண நூல் ஒன்று இருந்ததாம். ஆனால் அது நமக்கு இன்று கிடைக்கவில்லை. டச்சுக்காரரான பால்தே என்பார் எழுதிய இந்தியா பற்றிய நூலில் தமிழ்மொழி பற்றிய ஒரு பிரிவு உள்ளது. தமிழ் மொழியின் உச்சரிப்புகள், அதன் பெயர்ச்சொற்களின் வேற்றுமைப் பாகுபாடுகள், வினைச்சொற்களின் வினைவிகற்ப வாய்பாடுகள் முதலியவற்றோடு இயேசு பெருமான் மீதான, 'கர்த்தர் கற்பித்த

செபத்தின்' தமிழாக்கம் ஒன்றினையும் இந்நூலில் இணைத்துள்ளார். தமிழ்ச்சொற்கள் இந்நூலில் டச்சு நெடுங்கணக்கில் எழுதப்பட்டுள்ளன. 1680-ஆம் ஆண்டில் கோஸ்டா பால்த்சரா என்பார் தமிழ் இலக்கணம் ஒன்றை இலத்தீன் மொழியில் எழுதினார். புருனோ என்பார் 1685-ஆம் ஆண்டில் ஒரு தமிழ் இலக்கண நூல் எழுதியதாக அறிகிறோம். ஆனால் இதுவரை இந்நூல் பதிப்பிக்கப்படவில்லை. 18-ஆம் நூற்றாண்டில் தரங்கம்பாடிச் சமயப் போதகர் குழுவைச் சார்ந்த சீகன்பால்கு என்பார் தமிழ் இலக்கண நூல் ஒன்றை எழுதினார். அதன்பின்னர் பெஸ்கி என்னும் வீரமாமுனிவர் பேச்சுத்தமிழின் இலக்கணம் ஒன்றை எழுதினார். அதனுடைய சிறப்பைக் குறைத்து மதிப்பிட முடியாது. பத்தொன்பது இருபதாம் நூற்றாண்டுகளில் எல்லீஸ், கால்டுவெல் போன்றோர் எழுதிய சிறந்த நூல்களும் உள்ளன.

அகராதிகள் வழி ஆராய்தல்

தமிழ்மொழி வரலாற்றுக்கான அடிப்படைச் சான்றுகளில் ஒன்றாக அகராதிகளையும் குறிப்பிடலாம். நம்முடைய ஆராய்ச்சியைப் பொறுத்தவரையில் செய்யுள் நடையில் எழுதப்பட்ட பண்டைக்காலத்தில் நிகண்டுகள் என்பன பிற்காலத்தில் போர்ச்சிக்கீசியர், பிரெஞ்சுக்காரர், ஆங்கிலேயர் தயாரித்த அகராதிகளைப் போல அவ்வளவாக நமக்கு உதவமாட்டா. போர்ச்சுக்கீசிய மொழியிலும் தமிழ் மொழியிலும் பெஸ்கி எழுதியுள்ள அகராதிகள் இவ்வகையில் அரும் சாதனைகளே ஆகும். கிறித்தவ மத போதகர்கள் இதற்குப் பின்னர் பல அகராதிகளைத் தயாரித்துள்ளனர். சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்டுள்ள தமிழ்ச் சொற்களஞ்சியம் இலக்கியப் பேச்சு, கிளைமொழி வழக்குகளைத் தருகிறது. இது தனித்தனைமையும் மிகுந்த பயனுள்ளதும் ஆகும்.

கல்வெட்டுகள் வழி ஆராய்தல்

தமிழ்மொழி வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்கு உதவும் அடுத்ததொரு அடிப்படைச் சான்று கல்வெட்டுகள் ஆகும். தமிழகத்தின் தென் மாவட்டங்களிலுள்ள குகைகளில் பிராமி வரிவடிவத்தில் எழுதப்பட்ட சிறிய கல்வெட்டுகள் பல காணப்படுகின்றன. இவை பிராமி வரிவடிவத்தின் தெற்கத்திய முறையில் எழுதப்பட்டவையாகும். கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியாளர்கள் தொல் எழுத்தியல் ஆராய்ச்சி அடிப்படையில் இவற்றின் காலத்தைக் கிறித்துவுக்கு முந்திய மூன்றாம் இரண்டாம் நூற்றாண்டுகள் என மதிப்பிடுகின்றனர். அடுத்த சில நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த மிகச்சில கல்வெட்டுகள் நீங்கலாக கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரை கல்வெட்டுகளின் வரலாற்றில் நீண்டதொரு இடைவெளி காணப்படுகிறது. கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிலிருந்து தற்காலம் வரை ஒவ்வொரு நூற்றாண்டிற்கும் உரிய ஏராளமான கல்வெட்டுகள் கிடைத்துள்ளன. இவை தவிர செப்பேடுகளும் அரசினர் மற்றும் தனியார் ஆவணங்களும் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இவற்றில் எல்லாம் அவ்வக் காலத்தைச் சார்ந்த பேச்சுமொழி வழக்குகள் மிகுந்துள்ளதைக் காணலாம்.

சில சமயங்களில் கல்வெட்டுகளில் அவற்றை எழுதியோரின் நடையை மட்டுமே காண்கிறோம்; அல்லது அக்காலத்தில் பொது ஆவணங்களில் செல்வாக்குடன் விளங்கிய நடையையே காண்கிறோம். அக்காலத்திய பேச்சு மொழியில் அல்லது செய்யுளில் இடம்பெற்ற பிற மொழிச் சொற்கள் இக்கல்வெட்டுகளிலும் மிகுதியாக இடம்பெற்றுள்ளன. இப்பொழுது ஆவணங்களில் சட்டத் தொடர்பான பழைய மரபுத்தொடர்களும் பழங்கலைச் சொற்களும் காப்பாற்றப்பட்டுள்ளன. எனவே இவற்றின் காலத்தை அவை காணப்படும் கல்வெட்டுகளின் காலத்தவைதான் என மதிக்கக் கூடிய காலத்தை முடிவு செய்வதும் கடினமானது. பல செப்பேடுகள்

போலியானவை என ஆராய்ந்து தள்ளப்பட்டன. மேலும் ஆவணங்களின் உண்மைத் தன்மையை முடிவு செய்வதிலும் நாம் கவனமாக இருக்க வேண்டும். ஆவணங்களை எழுதியோர் செய்த தவறுகளையும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். இத்தவறுகள் வெறும் கையெழுத்துப் பிழையன்று எனில் அவையும் நமது ஆராய்ச்சிக்கு முக்கியமானவையே ஆகும்.

பழந்தமிழ் நூல்களின் ஓலைச்சுவடிகளை வரலாற்றுப் பதிவேடுகளாகவும் ஆவணங்களாகவும் கருதலாம். ஓலைச்சுவடிகள் எழுதுவோர் அனைவரும் கற்றவர் அல்லர். எனவே அவர்கள் பேசிய முறையிலேயே எழுத விழைந்தனர். இவர்கள் செய்த பெரும் எழுத்துப் பிழைகள் கூட, அக்காலத்தின் மொழிநிலையை அறிய உதவக்கூடும். திருநெல்வேலியைச் சார்ந்த ஒருவர் ளகர மெய்யையும் ழகர மெய்யையும் வேறுபாடின்றி எழுதுவார். ஆயின் அது அவ்விரு ஒலிகளும் அக்கிளை மொழியில் ஒன்றாகவே கருதப்படுகின்றன என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுவதாகும். இந்த நோக்கில் பார்த்தால் தமது காலத்திய, அதற்கு முந்திய தலைமுறையைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் எழுதிய கட்டுரைகள்கூட நம் ஆராய்ச்சிக்கு முக்கியமானவையே ஆகும்.

ஒப்பியல் ஆய்வு முறை:

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால மொழியின் இயல்பை ஆராய்வதற்கு ஒப்பியல் முறை ஆய்வு முறை பெரிதும் துணைசெய்கின்றது. இம்முறைப்படி ஆய்வினை மேற்கொள்ள ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய, ஆனால் வேற்றுமைக் கூறுகள் பலவற்றைப் பெற்றுள்ள இரண்டோ அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மொழிகளோ தேவைப்படுகின்றன. இவ் ஒப்பீட்டு முறை ஆய்வினை மேற்கொண்டு ஒரே குடும்பத்தைச் சார்ந்த ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய பல்வேறு மொழிகளின் மூலமொழி அல்லது தொன்மை

வடிவங்கள் எப்படி இருக்கும் என்பதை மட்டுமன்றி, அவற்றிற்கும் அவற்றின் கிளைமொழிகளுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பின் அளவினையும் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இம்முறையால் பல்வேறு மொழிகளும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையன என்றும்; அவை தனிமொழிக் குடும்பங்களைச் சார்ந்தன என்றும்; அவை ஒரு பொதுநிலையில் இருந்து பல்வேறு காரணங்களால் தனித்தனியாகப் பிரிந்து சென்றன என்றும் முடிவுசெய்ய வழிகாட்டுகின்றது.

ஒப்பியல் ஆய்வுக்கு அடிப்படையாக முதன்முதலில் இணைச்சொற்கள் பலவற்றைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். ஒலியாலும் பொருளாலும் ஒன்றுபட்டு ஒரே மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த பல மொழிகளிலும் காணக்கிடக்கும் ஒற்றுமைக் கூறுகள் மிகுந்த சொற்களை இணைச்சொற்கள் (Cognates) எனலாம். இணைச்சொற்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும்போது வேற்றுமொழிச் சொற்களைத் தவிர்த்தல் வேண்டும். இவற்றை ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது அம்மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த ஒரு மொழியிலுள்ள சொல் பொதுவான மூல மொழி வடிவத்திலிருந்து மாறுபடுமென்றால் அதனை இன்னொவேஷன் (Innovation) என்றும்; மாறாமல் இருந்தால் அதனை ரிட்டென்ஷன் (Retention) என்றும் குறிப்பிடுவர். இதனைச் சொற்களின் ஆய்வு மொழி மாற்றத்தையும் தொன்மை வடிவத்தையும் அறிய பல நிலைகளில் துணைசெய்கின்றது.

தமிழ் எழுத்து வடிவ வரலாறு

History of Tamil Scripts

எழுத்துகளின் வடிவ வரலாற்றை விவரிக்க:

எழுத்தின் தோற்றம்:

மொழியின் தோற்றம் ஆராய்ச்சிக்கு எட்டாததாக உள்ளது. ஆயின் எழுத்தின் தோற்றம் அத்தகையது அல்ல. இருப்பவற்றைக் கொண்டு இருந்தவற்றை அறிதல் கூடும் எனப் பொதுவாகக் கூறுவர். இக்கூற்று மொழியின் தோற்றத்திற்குப் பொருந்தவில்லை. எழுத்தின் தோற்றத்திற்குப் பொருந்துகிறது.

மொழியின் தோற்றம், மனிதனின் தோற்றத்தோடு இயைந்தது. இன்ன காலத்தில் தோன்றியது என்று ஆராய்வதற்கு எட்டாத தொன்மையுடையது. அதன் தொன்மையோடு ஒப்பிட்டு நோக்கினால் எழுத்தின் தோற்றம் மிகப் பிந்தியது. நேற்றுத் தோன்றிய நாகரிக கருவிகளைப் போன்றது.

சில மொழிகளுக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே எழுத்து முறை தோன்றி அமைந்துவிட்டது. வேறுசில மொழிகளுக்கு எழுத்துமுறை அமைந்து சில நூற்றாண்டுகளே ஆயின. சென்ற நூற்றாண்டில் முதல்முதலாக எழுதப்பட்ட சில மொழிகளும் உள்ளன.

இன்று உலகில் நாகரிகம் உள்ள மக்கள் வழங்கும் எழுத்துகள் நூற்றுத் தொண்ணூற்றொட்டு வகையானவை உள்ளனவாம். இந்திய நாட்டிலும் முப்பது வகை எழுத்து முறைகள் உள்ளன என்பர். மிகப் பழங்காலத்தில் இருந்த எழுத்து முறைகளில் பல வழக்கிழந்து அழிந்திருத்தலும் கூடும்.

பழங்காலத்து எழுத்துமுறை முதலியவற்றை இன்ன நாட்டார் கண்டுபிடித்தார் என்றும்; இன்ன இன்ன நாட்டார்கள் பின்பற்றிப் போற்றினார்கள் என்றும் ஆராயும் ஆராய்ச்சியில் தெளிவு காண்பது அரிது. நல்லதொரு புதுமை ஒரு நாட்டில் தோன்றியவுடன் அது மிக விரைவில் பரவி விடும். அச்சு, ரயில், விமானம் முதலியவற்றைக் கண்டுபிடித்த நாடுகளைப் போலவே மற்ற நாடுகளும் அவற்றைப் பயன்படுத்துதல் காணலாம்.

இன்று நாம் எழுத்தைக் கற்கும் முறைமையைக் கொண்டு முதல் எழுத்தை அமைத்த மக்களும் இவ்வாறு எளிதில் அமைத்தார்கள் என்று கூற முடியாது. வானொலிப் பெட்டியைக் கடையில் வாங்கிவந்து வீட்டில் ஒரு மூலையில் வைத்துத் திருப்பிப் பாட்டையோ பேச்சையோ கேட்கிறோம். இதுபோன்று எளிய செயலே நாம் எழுத்தைக் கற்பது. எத்தனையோ தலைமுறைகளாக நம் முன்னோர்கள் முயன்று முயன்று தவறு செய்து திருந்தி திருந்தி அமைத்த அருமையான அமைப்பின் பயனை நாம் சிறு முயற்சியின் அளவிலேயே பெற்று மகிழ்கிறோம். வானொலியைக் கண்டுபிடிக்க முயன்றவரின் உழைப்பு நினைந்து நினைந்து வியந்து போற்றத்தக்க பேருழைப்பாகும். எழுத்தை அமைத்த மக்களின் முயற்சியும் அத்தகையதே ஆகும். எழுத்து முறையை முதலில் அமைத்தவர் ஒருவர் அல்லர். பல தலைமுறையினராகப் பலர் பாடுபட்டு அமைத்த அமைப்பு அது. அதற்குக் காரணமாக இருந்த உழைப்பு இன்று நமக்கு விளங்குவதற்கு அரிய பேருழைப்பாகும். பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சென்று எழுத்துகளை முறையாகக் கற்றுச் சொற்களைக் கூட்டி எழுதும் குழந்தையின் முயற்சியைக் கண்டு அவர்களின் உழைப்பை அளந்து கூறல் இயலாது. அது இன்று மோட்டாரில் ஊர்ந்து செல்வோரைப்

பார்த்து, அதைக் கண்டுபிடித்தவரின் முயற்சியின் அருமையை அளப்பது போல் ஆகும்.

ஓவிய எழுத்து:

முதலில் பேசத்தொடங்கிய மக்கள் சிறுசிறு ஒலிகளை ஒலிக்கவில்லை. சிறு சொற்களையும் ஒலிக்கவில்லை. முழுக்கருத்து அமைந்த வாக்கியங்களையே ஒலித்தனர். அது போலவே முதலில் எழுதத் தொடங்கிய மக்களும் எழுத்துகளை எழுதவில்லை; சொற்களையும் எழுதவில்லை; கருத்துகளையே எழுதினர். ஓவியங்களை எழுதி அவற்றின் வாயிலாகக் கருத்துகளைப் புலப்படுத்தினர். இவற்றையே ஓவிய எழுத்துகள் என்பர்.

தமிழ் இலக்கியத்தில் 'எழுத்து' என்பதற்கு 'ஓவியம்' என்ற பொருள் இருத்தலும்; சீன மொழியில் எழுத்துகளை 'உருவங்கள்' என்றே குறித்தலும் இங்குக் கருதத் தக்கன.

காணப்பட்ட உருவம் எல்லாம்

மாணக் காட்டும் வகைமை நாடி

வழுவில் ஓவியன் கைவினை போல

எழுதப் படுவது உருவெழுத்தாகும்

என்று பழைய நூற்பா ஒன்று ஓவிய எழுத்தை உருவெழுத்து எனக் கூறி விளக்குதலும் இங்குக் கருதத்தக்கது.

குழந்தையின் கையில் ஒரு சுதைத்துண்டைக் (சுண்ணாம்புத் துண்டு) கொடுத்து 'காக்கையை எழுது' என்று வேண்டினால் ஒன்று அல்லது இரண்டு கோணல் கீற்றுக்களைக் கிழித்து 'இதுதான் காக்கை' என்று கூறும். இவ்வாறே

எந்தப் பொருளை எழுதச் சொன்னாலும் தன் மெல்லிய பூக்கையால் கிறுக்கி, இதுதான் அது என்று சொல்லும். பார்ப்பவருக்கு அந்தக் கிறுக்கலில் காக்கையும் இராது, குருவியும் இராது. ஆனால் ஓவியப் புலவனாகிய அந்தக் குழந்தையின் கண்ணுக்கோ அங்கே காக்கையும் காணப்படும், குருவியும் காணப்படும். அந்தக் கீற்றுகளில் அந்தந்த உருவங்களையே குழந்தை காண்கின்றது. ஆதலால் குழந்தையின் மனத்திற்கு எழுத்துகள் என்பன பொருள்களின் உருவங்கே அன்றி வேறு குறிகள் அல்ல.

உலக எழுத்துகள்:

உலக மொழிகளுள் பலவற்றின் எழுத்துகள் எகிப்து, சுமேரியா, சீனா எனும் மூன்றன் எழுத்துகளையே மூலமாகக் கொண்டுள்ளன என்பது ஆராய்ச்சியாளர்களின் கருத்து ஆகும்.

மூல எழுத்துகளுள் ஒன்றான எகிப்து எழுத்துகளை மாற்றித் தமது எழுத்துகளை முதன்முதலில் அமைத்துக் கொண்டவர்கள் கிரேக்கர்களே. அவர்களுள் பெனீஷியர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். எகிப்து எழுத்துகளைக் கிரேக்க நாட்டுக்குக் கொண்டு வந்தவர் அவர்களே. அடுத்ததாக இலத்தீன் முதலிய இந்தோ ஐரோப்பிய மொழிகளும் அவ்வாறே தம் எழுத்துக்களை அமைத்துக் கொண்டன. எகிப்து எழுத்துக்களை உள்ளவாறே ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் செமிடிக் இனத்தவர் ஆவர். அவர்கள் பேசும் செமிடிக் மொழியின் ஒரு பிரிவே இந்திய பிராமி எழுத்தாக அமைந்தது. இப்பிராமி எழுத்திலிருந்து தேவநாகரி எழுத்து தோன்றியது. சுமேரிய எழுத்துக்கள் களிமண்ணால் எழுதப்பெற்றவை. அவை நேர்க்கோடுகள் நிரம்பியவை. இவற்றை வெட்டெழுத்துக்கள் என்பர். இவை பாரசீக மொழிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்டு மேற்கு ஆசியாவில் பரவின. பிராஹு மொழியும் சுமேரிய எழுத்து வடிவையே கொண்டுள்ளது என்பர்.

சீன எகிப்திய எழுத்துகள்:

நாகரிக மொழிகளுள் சீன மொழியும் எகிப்து மொழியும் எழுத்துகள் தோன்றிய வரலாற்றை விளக்க வல்லனவாய்ப் பழைய நிலையில் உள்ளன. சீன மொழியில் மலை என்னும் பொருளைக் குறிக்க மலையின் உருவமே எழுத்தாக எழுதப்படுகிறது. மனிதனைக் குறிப்பதற்கும் இவ்வாறே ஓர் எழுத்து அமைந்துள்ளது. நீர் வேட்கையைக் குறிக்க நாக்குப் போல் வளைந்த கோடும், அதன்மேல் நீரைக் குறிப்பிட இரண்டு புள்ளிகளும் எழுதப்படுகின்றன. கேள் என்ற வினையைக் குறிக்க, ஒரு கதவின் அருகே அமைந்த காது எழுதப்படுகின்றது. நட்பைக் குறிக்க, இரண்டு கைகள் இணைத்து எழுதப்படுகின்றன. ஞாயிறும் திங்களும் எழுதப்பட்ட உருவம் 'ஒளி'யைக் குறிக்கும். வாயும் பறவையும் எழுதப்பட்ட உருவம் 'பறவையை'க் குறிக்கும். மலையும் மனிதனும் போல எழுதப்பட்டது 'ஆசிரமம்' எனப்பட்டது. மங்கையும் கையும் துடைப்பமும் போல் எழுதப்பட்ட எழுத்து 'வீட்டுக்காரி' என்பதாகும். இடப்பக்கமாகப் பறக்கும் கொடி 'இடம்' என்ற பொருளுடையதாயிற்று. வலப்பக்கமாகப் பறக்கும் கொடி 'வலம்' என்பதை உணர்த்தியது.

இவ்வாறு ஏறத்தாழ நாற்பதினாயிரம் அடையாள உருவங்கள் எழுத்துகளாக இருந்தன. சீன மொழியில் பேசப்படும் சொற்களின் தொகை மற்ற மொழிகளை விடக் குறைவு; ஆனால் எழுதப்படும் எழுத்துகளின் தொகை மற்ற மொழிகளை விட மிகுதி. சீன எழுத்துகளைப் படிக்கக் கற்றல் அவ்வளவு அருமை அன்று; எழுதக் கற்றல் அருமையாம். எழுத்துகளை நன்கு பயின்று எழுதுவதற்கு எட்டு ஆண்டுகள் வேண்டுமாம். ஏனெனில் எழுத்துகள் ஆயிரக்கணக்கில் உள்ளன. இவ்வாறு ஒவ்வொரு பொருளையும் கருத்தையும்

உணர்த்த வெவ்வேறு எழுத்துகள் வளரவே, சீனமொழி ஏறத்தாழ நாற்பதினாயிரம் எழுத்துகளை உடையதாக ஒரு காலத்தில் இருந்ததாம்.

சிவப்பிந்தியர் எழுத்து:

அமெரிக்காவின் பழங்குடி மக்களாகிய சிவப்பு இந்தியர் இருவர் ஆற்றோரமாக வேட்டைக்குச் சென்றார்கள். அங்கே ஒரு கரடியைக் கொன்றார்கள். பிறகு ஆற்றில் சிறிது நேரம் மீன் பிடித்தார்கள். இதை மற்றவர்களுக்கு எழுதி வைக்க விரும்பினார்கள். எழுத்து மொழி அறியாதவர்கள் ஆகையால், அடையாளங்களைப் பொறித்தார்கள். அங்கே இருந்த ஒரு மரத்துண்டில் இரண்டு படகுகளை எழுதித் தங்கள் குடும்ப அடையாளத்தையும் பொறித்தார்கள். அதன்பின் கரடியின் உருவத்தையும் எழுதி ஆறு மீன்களையும் எழுதினார்கள். இவ்வாறு தங்கள் செயலைப் பிறருக்குப் புலப்படுத்த முயன்றார்கள்.

புதைபொருளாகக் கண்டெடுக்கப்பட்ட சில விலங்குகளின் எலும்புகளில் பழங்கால மக்கள் எழுதிய ஓவியங்கள் காணப்படுகின்றன. அவர்கள் பயன்படுத்திய கருவிகளில் பாம்பு, புலி முதலியவற்றின் உருவங்களைப் பொறித்திருந்தனர். அவை ஓவிய எழுத்துகளின் தோற்றத்திற்குச் சான்றாக உள்ளன.

ஓவிய எழுத்து குறிப்பிட்ட ஒரு பொருளையோ கருத்தையோ உணர்த்தப் பயன்படுமே தவிர, பொருளின் பலவகை வேறுபாடுகளையோ, கருத்து நுட்பங்களையோ உணர்த்தப் பயன்படாது. ஆனால் அதில் ஒரு சிறப்பு உண்டு. அதை இன்ன மொழியார் மட்டுமே தெரிந்து கொள்ள முடியும் என்ற வரையறை இல்லை. எல்லா மொழியாரும் தெரிந்து கொள்ளக் கூடிய

பொதுத்தன்மை உடையது அது. பொருள்கள் இன்ன மொழிக்கு உரியவை என்று இல்லாமல் பொதுவாக இருத்தல் போல், அவற்றின் உருவங்களாகிய ஓவிய எழுத்துக்களும் மொழிகளுக்குப் பொதுவானவை. கதிரவன் போல் எழுதிய ஓவிய எழுத்தை எந்த நாட்டவரும் பார்த்துக் கதிரவன் என உணரலாம். ஓவிய எழுத்து பொருளுக்கு அல்லது கருத்துக்கு நேரே வடிவம் கொடுக்கிறது. வரிவடிவ எழுத்தோ, பொருளுக்கு அல்லது கருத்துக்கு அறிகுறியாக உள்ள சொல்லுக்கு வடிவம் கொடுக்கிறது.

ஓவிய எழுத்துகளின் திரிபுகள்:

பொருள்களுக்கும் கருத்துகளுக்கும் நேரே வடிவம் கொடுத்துத் தொடங்கிய ஓவிய எழுத்து அவ்வாறே நிற்கவில்லை. எழுதிப் பழகப் பழக ஓவியங்கள் படிப்படியாக மாறி, விளங்காத அளவிற்குத் திரிந்து போயின. அப்போது பழகிய ஒரு கூட்டத்தார் தவிர, மற்றவர் அறிய முடியாத எழுத்தாகிவிட்டது. அன்றியும் நுண்கருத்துகளை உணர்த்துவதற்குப் பயன்படத் தொடங்கி, மற்றவர்க்கு விளங்காததாகிவிட்டது. எடுத்துக்காட்டாக, கதிரவனின் உருவம் கதிரவனைக் குறிக்கும் வரையில் அனைவருக்கும் விளங்கியது. ஒளியையோ, அறிவையோ, புகழையோ குறிக்க வழங்கத் தொடங்கியதும் அது குறிப்பிட்ட கூட்டத்தார்க்கு மட்டும் விளங்கும் எழுத்தாகி விட்டது. அதுபோலவே, கண்ணின் ஓவியம் கண்ணைக் குறிக்கும் வரையில் பயனுடையதாக விளங்கியது. அதோடு நிற்காமல் பார்த்தல், பார்வை, காவல், அறிவு முதலான கருத்துகளை உணர்த்தத் தொடங்கியதும் இடர்ப்பாடு நேர்ந்தது. மனிதனும் கருத்தும் கற்பனையும் வளர்ந்தபோது ஓவிய எழுத்து அவற்றைத் தக்கவாறு உணர்த்த இயலாமல் தடுமாறியது; அதனால் திரிய நேர்ந்தது.

பொருள்களையும் கருத்துகளையும் மட்டும் உணர்த்தும் அளவில் மனிதன் நிற்பதில்லை. திணை, பால், எண், இடம் ஆகிய பாகுபாடுகளையும்; கால வேறுபாடு முதலியவற்றையும் உணர்த்தும் அளவுக்கு மனிதனின் மூளை வளர்ச்சி பெறும்போது, ஓவிய எழுத்து அதற்கு உரிய துணை புரிவதில்லை. இலக்கணக் கூறுகளாகிய திணை, பால், முதலியவற்றை உணர்த்த வேறு சில ஓவிய எழுத்துகளைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினால், அந்த எழுத்துகள் ஓவியங்களாக நிற்காமல், அறிகுறிகளாக மாறிவிடுகின்றன.

இக்காரணங்களால்தான் நாகரிக வளர்ச்சி பெற்ற மக்கள் ஓவிய எழுத்தால் போதிய பயன் விளையாதது கண்டு, அதைக் கைவிட்டு இன்று வழங்கும் ஒலியெழுத்து முறையைக் கையாளத் தொடங்கினார்கள். ஆயின் ஒன்றை விட்டு ஒன்றைப் பற்றும் எளிய முயற்சி என்று இதைக் கருதல் ஆகாது. பல தலைமுறைகளாக ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றிற்குப் படிப்படியாக மாறிய மாறுதல் எனக் கருதுதல் வேண்டும்.

எகிப்து நாட்டில் சிங்கத்திற்கு 'லாபோ' என்பது பெயர். சிங்கத்தின் உருவத்தை முதலில் எழுத்தாக எழுதிய மக்கள், பிறகு அந்த உருவத்தை 'ல' என்ற ஒலியின் எழுத்தாகக் கொண்டனர். கழுகை 'அஹோம்' என்றனர். கழுகின் உருவம் 'அ' என்ற எழுத்து ஆயிற்று. எழுத்தாக நிற்கத் தொடங்கிய உருவங்கள் நாளடைவில் திரிந்து திரிந்து உருத்தெரியாத வரிவடிங்களாக நின்றன. மற்ற மொழிகளின் எழுத்து வரலாறும் இவ்வாறுதான் இருந்திருக்க வேண்டும். முதலில் பாட்டாக எழுந்த மொழி பிறகு நாளடைவில் பேச்சாக மாறி வளர்ந்தது. முதலில் ஓவியமாக எழுந்த ஒரு கலையே பின்னர் எழுத்தாக வளர்ந்து அமைந்துள்ளது.

திராவிட மொழிகளின் எழுத்துகள்:

திராவிட மொழிகளுள் தமிழுக்கும் மலையாளத்திற்கும் தனித்தனி எழுத்துகள் உள்ளன. தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய இரு மொழிகளுக்கும் தனித்தனியே எழுத்து முறைகள் உள்ளன. அந்த எழுத்துகள் பெரும்பான்மையும் ஒத்திருக்கின்றன. தெலுங்கு கன்னட எழுத்துகளுள் உள்ள வேறுபாடுகள் மிகச்சிலவே; முக்கியமான வேறுபாடு ஒன்றும் இல்லை எனலாம்.

துளு மொழி கிரந்தத்தை ஒட்டிய ஒருவகை எழுத்தில் எழுதப்பட்டு வந்தது. இப்போது கிறித்துவப் பாதிரிகள் முதலானோர் கன்னட எழுத்துகளில் நூல்களை அச்சிடுகிறார்கள். 'கூ' மொழியை ஒரியா எழுத்தால் எழுதுகிறார்கள். இலக்கிய வளமற்ற மற்ற மொழிகளை ஆங்கில (ரோமன்) எழுத்துகளால் எழுதுகின்றார்கள். எனவே தமிழ் எழுத்து, தெலுங்கு எழுத்து, மலையாள எழுத்து ஆகிய மூன்றும் திராவிட மொழிகளுக்கே உரிய எழுத்து வகைகள் எனலாம்.

'ஹெள கன்னடம்' என்னும் பழைய கன்னடத்திற்கு இப்போது உள்ள தெலுங்கு எழுத்து இல்லாமல் வேறு எழுத்து வகை இருந்தது. தமிழ் மொழியில் உள்ள பழைய கல்வெட்டுகளை ஆராயும்போது தமிழ்மொழியிலும் இவ்வாறே பண்டைக் காலத்தில் வேறுவகை எழுத்து இருந்து வந்தமை அறிகின்றோம்.

இப்போது உள்ள தமிழ் எழுத்துகளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியிலும் பண்டைத் தமிழ் எழுத்துகளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியிலும் கருத்து வேறுபாடுகள் பல உள்ளன. ஆனால், இன்று உள்ள மலையாள எழுத்துகள், தமிழ் கிரந்த எழுத்துகளை ஒட்டி அமைக்கப்பட்டவை என்பதில் அறிஞர்கள் ஒன்றுபட்ட கருத்து உடையவர்களே. தெலுங்கு கன்னட எழுத்து முறை தேவநாகரி

எழுத்துகளை ஒட்டி அமைந்தவை. தேவநாகரி முறைக்கும் கன்னட எழுத்து முறைக்கும் வேறுபாடு மிகச்சிறிதே. தேவநாகரியில் இல்லாத குறில் 'எ', குறில் 'ஒ', றகர மெய் (ற்), ளகர மெய் (ள்) ஆகிய இவை தெலுங்கு கன்னட எழுத்துகளில் உள்ளன. வேறுபாடுகள் இவ்வளவே ஆகும். தமிழ் எழுத்துகள் தேவநாகரியை ஒட்டி அமைந்தவை என்றோ, கிரந்த எழுத்துகளை ஒட்டி அமைந்தவை என்றோ கூற முடியாது.

பழங்கன்னடத்தில் முகர எழுத்து இருந்தது. புதுக்கன்னடத்தில் அவ்வெழுத்து இல்லாமல் போனது. அந்த எழுத்து, தமிழில் உள்ளது போலவே இன்றுவரை மலையாளத்திலும் உள்ளது. மலையாள எழுத்து முறைக்கும் தேவநாகரி எழுத்து முறைக்கும் வேறுபாடு சிறிதே எனலாம். எனினும் எழுத்து வடிவங்கள் தமிழ் எழுத்து வடிவங்களை ஒட்டியவையே ஆகும்.

தமிழ் எழுத்துகள் வேறுபாடு:

தமிழ் மொழி எழுத்து முறையில் பிற மொழிகளிலிருந்து பெரிதும் வேறுபட்டு விளங்குகின்றது. எகர ஓகரக் குறிலுக்கும் அவற்றின் நெடிலுக்கும் தமிழில் தனித்தனி எழுத்துகள் உள்ளன. தெலுங்கு கன்னடத்திலும் அவை உள்ளன. ஆனால் தேவநாகரியில் அவை இல்லை. அம்மொழிகளில் நெடிலுக்கு மட்டுமே எழுத்துகள் உண்டு.

தேவநாகரியில் உயிரினத்தோடு ஒருசேர வைக்கப்பட்டுள்ள 'ரு, லு' என்பவை தமிழில் இல்லை. தமிழில் ;அநுஸ்வார விஸர்க்க' எழுத்துகள் இல்லை. தெலுங்கிலுள்ள 'அர்த்தாநுஸ்வாரம்' தமிழில் இல்லை. தமிழில் 'ஹை' இல்லை. வல்லினங்களோடு கூடி ஒலிக்கும் 'ஹகர' ஒலியும்

அவற்றிற்குரிய எழுத்துகளும் தமிழில் இல்லை. அவற்றுக்கு ஈடாகத் தமிழில் 'ஆய்தம்' என்னும் நுண்ணொலி உள்ளது.

தமிழில் வல்லினமாகிய 'க,ச,ட,த,ப,ற' என்பவற்றிற்கு இனமான (கடல், அகம், அச்சு, அஞ்சு, தட்டு, தடு, பத்து, பந்து, அப்பர், அம்பல்) மெல்லொலி அமைந்த சொற்கள் உள்ளன. ஆனால் அவற்றைக் குறிக்கும் எழுத்துகள் இல்லை. ஏனைய மொழிகளில் உள்ளன. வல்லினத்தில் வல்லொலி, மெல்லொலி இரண்டையும் குறிக்க ஓரெழுத்தே பயன்பட்டு வருகின்றது.

தேவநாகரியில் இல்லாத 'ழ, ற, ன' என்னும் மூன்று எழுத்துகளும் தமிழுக்கும் இன்றியமையாதனவாய் உள்ளன. அவை தமிழுக்குச் சிறப்பெழுத்துகள் எனப்படும். அது பற்றியே அவை எழுத்துகளின் இறுதியில் இடம்பெற்று விளங்குகின்றன என்பர். தேவநாகரியிலும் மலையாளம் முதலியவற்றிலும் உள்ள 'ஸ, ஷ' முதலிய எழுத்துகள் தமிழில் இல்லை.

தமிழ் எழுத்து வடிவ வரலாறு குறித்து விளக்குக:

முன்னுரை:

எழுத்து வடிவங்கள் நிலையானவை அல்ல; காலந்தோறும் மாறும் இயல்பின. அச்சு இயந்திரம் வந்தபின் எழுத்து வடிவங்கள் நிலைபேறு பெற்றுவிட்டன. ஏடுகளில் எழுதி வந்த காலத்தில் அவை மிகவும் மாற்றமடைந்து வந்தன. தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை எழுத்து வரலாற்றை அறியக் கல்வெட்டுகள் பொதுவாக உதவுகின்றன.

எழுத்துகள் ஒலிகளுக்கு அறிகுறியாக விளங்குவன. முதன்முதலில் ஒவியங்கள் அறிகுறிகளாக நின்று கருத்துகளை விளக்கி வந்தன. பின் அந்த வடிவங்கள் சிதைந்து கருத்துகளுக்கு அறிகுறியாய் நின்றன. நாளடைவில் அவை அசைகளுக்கு அறிகுறியாகிப் பின்னர், தனி ஒலிகளை விளக்கும் எழுத்துகளாக அமைந்தன என்பர்.

தமிழ் எழுத்துகள்:

பழந்தமிழ் எழுத்து வடிவங்களைக் குறித்து சில மாறுபட்ட கருத்துகள் நிலவுகின்றன. பண்டைக் காலத்திலிருந்து தமிழர் தமக்கெனத் தனி எழுத்துமுறை ஒன்றைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். அம்முறை தன்னியல்பாகவும் அமைந்திருக்க வேண்டும். சுமேரிய எழுத்தினை ஒட்டியும் பண்டை எழுத்துகள் அமைந்திருக்கலாம். பிராஹு மொழி, சுமேரிய எழுத்தினைப் பெற்றிருப்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்க செய்தியாகும். மத்திய ஆசிய சித்திய இனத்தோடும் பிராஹு மொழியைச் சுமேரிய எழுத்து வரலாற்றோடும் தொடர்புபடுத்திக் காணல் பொருத்தமாக இருக்கும் எனச் சில அறிஞர்கள் கருத்து தெரிவிக்கின்றனர்.

தமிழக மதுரை, திருநெல்வேலி மாவட்டங்களில் கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டுக் குகைக் கல்வெட்டுகளில் பிராமி எழுத்து வடிவம் காணப்படுகிறது. தென்னிந்தியாவில் வழங்கும் கிரந்தம், தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் ஆகிய மொழிகளுக்கு அதுவே மூலம் எனத் தெரியவருகிறது. இப்பிராமி எழுத்து புகுந்து, பண்டைத் தமிழ் எழுத்தினை ஒழித்திருக்க வேண்டும் என்று கருதப்படுகிறது. தொல்காப்பியர் காலத்து வழங்கிய எழுத்தும் குகைக் கல்வெட்டு எழுத்தும் ஒன்றா அல்லது வேறா என்பதிலும் கருத்து வேறுபாடு உண்டு.

புத்த துறவிகள் தமக்குக் கைவந்த பிராமி எழுத்துகளால் பேச்சொலிகளையும் பிராகிருதச் சொற்களையும் எழுதியிருக்க வேண்டும் என்பது ஒருசாரார் கருத்து. இதற்கெதிராக இவ்வெழுத்து வேறு, தொல்காப்பிய எழுத்து வேறு என்ற கருத்தும் நிலவுகிறது. புத்த துறவிகள் தமிழகத்தில் வழங்கிய எழுத்துகளாலேயே எழுதி இருக்க வேண்டும். அவ்வெழுத்து பிராமி எழுத்தே. அதுவே தொல்காப்பிய எழுத்தும் ஆகும் என்ற கருத்து பலராலும் வற்புறுத்தப் படுகிறது.

அசோகர் காலத்தில் புகுந்த பிராமி எழுத்துத் தொல்காப்பியர் காலத் தமிழ் எழுத்தினை ஒழித்துத் தமிழகத்தில் கால்கொள்ளத் தொடங்கியது. கிரந்த எழுத்து, பழந்தமிழ் எழுத்து, வட்டெழுத்து என்னும் மூவகை எழுத்துகளும் அப்பிராமி எழுத்திலிருந்து வந்தவை. ஏழாம் நூற்றாண்டிலிருந்தே கிரந்த எழுத்தும், பழந்தமிழ் எழுத்தும் கல்வெட்டுகளில் வழங்கத் தலைப்பட்டன. வட்டெழுத்து எட்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்துதான் கிடைக்கிறது.

வடமொழி ஒலிகளையும் சொற்களையும் எழுதுவதற்குப் படைக்கப்பட்டதே கிரந்த எழுத்தாகும். வட்டெழுத்து என்பது எங்கும் பரவி நின்ற எழுத்து ஆகும். பல்லவர் காலத்தில் கிரந்தமும் தமிழும் கலந்த கலப்பு எழுத்தால் எழுதினர். அது கிரந்தத் தமிழ் எனப்பட்டது.

சோழர் காலத்தில் மீண்டும் பழந்தமிழ் எழுத்துகளே கால்கொளத் தொடங்கின. இக்காலத் தமிழ் எழுத்துகள் அவற்றை ஒட்டியே அமைந்து, நிலையான வடிவத்தைப் பெற்றன. பல்லவர் உன்னத நிலையில் இருந்த காலத்தில் தொண்டை மண்டலத்தையும் சோழநாட்டையும் கொங்கு நாட்டின் ஒரு பகுதியையும் ஆண்டுவந்தனர். அதனா அப்பகுதிகளில் கிரந்தத் தமிழ் வழங்கி வந்தது. பாண்டி மண்டலம், மலைநாடு, கொங்குநாட்டின் மற்றொரு பகுதியாகிய இடங்களிலெல்லாம் வட்டெழுத்து வழங்கி வந்தது. இவ்விரு பிரிவுகளையும் ஒட்டிய எல்லைப் புறங்களில் கிரந்தத் தமிழ், வட்டெழுத்து எனும் இருவகை எழுத்துகள் கலந்து வழங்கின.

பல்லவர்களை அடக்கி சோழர்கள் தலையெடுத்துத் தமிழ் நாட்டின் பேரரசர்களாக விளங்கிய காலத்தில் இந்நாடு முழுவதிலும் அவர்கள் பழந்தமிழ் எழுத்தைப் பரப்பினர். அன்றுமுதல் தமிழ்நாடு முழுவதிலும் பழந்தமிழ் எழுத்தே வழங்கி வருகிறது. சோழர்களின் ஆதிக்கத்தை நேரடியாகப் பெறாத மலைநாட்டில் வட்டெழுத்து வழக்கும் இருந்து வந்தது. அங்குள்ளோர் தங்கள் மணிப்பிரவாள மொழிக்குரிய எழுத்தாகக் கிரந்த எழுத்தை "ஆரிய எழுத்து" என மாற்றி அமைத்துக் கொண்டதால், வட்டெழுத்து ஒதுக்கப்பட்டுச் சிலரால் மட்டுமே பயிலப்பட்டு வந்தது. அது கோலெழுத்து எனவும் கண்ணெழுத்து எனவும் வழங்கி நாளடைவில் மறைந்து விட்டது.

பழந்தமிழ்க் கல்வெட்டுகளில் கிரந்தம், பழந்தமிழ், வட்டு என்னும் மூவகை எழுத்துகளும் இடம்பெற்றிருந்தன. சோழர் பரப்பிய பழந்தமிழ் எழுத்து பிராமி எழுத்தோடு தொடர்புடையது. சேரநாட்டில் வழங்கிய வட்டெழுத்து, பிராமி எழுத்திலிருந்து தோன்றியது என்பதில் கருத்து வேறுபாடு உள்ளது. சேரநாட்டு எழுத்து பழந்தமிழ் எழுத்தின் வழி வந்தது. அதுவே தொல்காப்பிய காலத்தில் வழங்கிய எழுத்து ஆகும் என்னும் கருத்து வலுப்படுத்தப்படுகிறது. இதனால் வட்டெழுத்து பழந்தமிழ் எழுத்திலிருந்து நேரே தோன்றிய எழுத்து என்பது புலனாகும்.

எழுத்துகளின் ஒலிவடிவத்தைக் குறிப்பிடுவது போலவே வரிவடிவங்கள் சிலவற்றையும் முறைவைப்பையும் தொல்காப்பியர் தமது தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பிடுகிறார்.

தமிழில் அகரம் முதல் னகரம் வரையுள்ள எழுத்துக்கள் முப்பது என்பார். மெய்யெழுத்துகளும் எகரம், ஓகரம் மகரக்குறுக்கம் ஆகியனவும் புள்ளி பெறும் எழுத்துக்கள் என்பார். இவ்வாறு மெய்யெழுத்துக்கு வடிவு கூறும் தொல்காப்பியர், ஆய்த எழுத்தை முப்பாற்புள்ளி என்பார். இவ்வாறு மெய்யெழுத்துக்கள் புள்ளி பெறும் எனவும், உயிர்மெய்கள் புள்ளி இன்றியும் அமையும் என்பது தெரிகிறது.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வீரமாமுனிவர் தமிழ் எழுத்து முறையில் சில சீர்திருத்தங்களைச் செய்தார். எகரத்திற்கும் ஓகரத்திற்கும் புள்ளிகளை நீக்கி ஏகாரத்திற்குக் கால் இட்டும் ஓகாரத்திற்குச் சுழியைத் தந்தும் மாற்றினார். ரகரத்திற்குக் கால் இட்டும் அறிகுறிக்குக் கால் இன்றியும் வேறுபடுத்திக் காட்டினார். உயிர் மெய்களுள் எகர ஓகரங்களுக்கு ஒற்றைக் கொம்பையும் அவற்றின் நெடில்களுக்கு இரட்டைக் கொம்பையும் அமைத்தார்.

திராவிட மொழிகளும் தமிழும் Dravidian Languages and Tamil

திராவிட மொழிகள் குறித்து விளக்குக:

தென்னிந்தியப் பகுதிகளில் வழங்கப்படும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடைய திராவிட மொழிகள் இலக்கண வகையால் ஒரு தனிப்பட்ட பொது அமைப்பினையும்; வழங்கும் இடத்தால் ஒரு நெருக்கத்தையும் கொண்டுள்ளன. மேலும் மொழிக்கு இன்றியமையாத வேர்ச்சொற்கள் இம்மொழிகளில் பொதுப்படையாகவே அமைந்துள்ளன. எனவே இம்மொழிகள் எல்லாம் ஒரு குடும்பத்தைச் சார்ந்தவை என்பது தெளிவு. இம்மொழிகளை மேல்நாட்டு ஆய்வாளர்கள் மலபார் மொழிகள் என்றும் தமுலிக் என்றும் வழங்கி வந்தனர். தென்னிந்திய மொழிகளில் உயர்தனிச் செம்மொழியாகத் திருத்தம் பெற்றுத் திகழும் தமிழ்மொழியின் பெயராலேயே இவ்வினம் முழுவதும் சுட்டுவதில் தவறு ஏதும் இல்லை. எனினும் "தமிழ்" என்பது குறிப்பிட்ட ஒரு மொழியின் பெயராக அமைவதால் பல்வேறு மொழிகளைக் கொண்ட இக்குடும்பம் முழுவதையும் சுட்டுவதற்குப் பரந்த நோக்கோடு பிறிதொரு பெயரை அமைப்பதே சிறப்புடையது என்று கருதி "திராவிடம்" என்ற பெயரைத் தாம் கையாள்வதாகக் கால்டுவெல் குறிப்பிடுகின்றார்.

திராவிட என்ற வடசொல்லுக்கு திரமிட (Dramida), திரவிட (Dravida), திராவிட (Draavida) என மூன்று வடிவங்கள் உள்ளன. முதலில் இச்சொல் தமிழ்மொழி பேசப்பட்ட இடத்தைச் சுட்டுவதற்குப் பயன்பட்டது என்றும்; ஆந்திரம், கேரளம் என்னும் சொற்கள் மேற்கூறப்பட்டதற்கு நிகராகத் தெலுங்கு, மலையாளம் ஆகிய மொழிகள் பேசப்பட்ட இடங்களைச் சுட்டப் பயன்பட்டன என்றும் தெரிகிறது. கி.பி. 7- ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வடமொழி எழுத்தாளரான குமரிலப்பட்டர் தென்னிந்திய மொழி இனத்தைக்

குறிக்க ஆந்திர-திராவிட பாஷா என்ற தொடரைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். ஆதிசங்கரர் (கிபி. 820) திருஞானசம்பந்தரைத் திராவிட சிசு என்று குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் அவர் திராவிடாச்சாரி என்ற அறிஞர் ஒருவரையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். தமிழிலுள்ள திவ்யபிரபந்தம் வடமொழியில் திராவிட வேதம் என்று அறியப்படுகிறது. திராவிட என்ற சொல்தான் படிப்படியாக திரமிட, திரமிள, தமிழ், தமிழ் என்று படிப்படியாக உருமாறியது என்பது கால்டுவெல்லின் கருத்து.

இந்தியாவில் ஆஸ்ட்ரிக் குடும்பம், இந்தோ-ஆரிய மொழிக்குடும்பம், திபத்தோ-சீன மொழிக் குடும்பம், திராவிட மொழிக் குடும்பம் என்ற நான்கு மொழிக்குடும்பங்கள் உள்ளன. இவற்றுள் திராவிட மொழிக்குடும்பம் மிகவும் தொன்மை வாய்ந்தது. மொகஞ்சதாரோ, ஹரப்பா நாகரிகங்களை ஏற்படுத்தி சிந்து, பஞ்சாப், பள்ளத்தாக்குகளில் நாகரிகத்தோடு வாழ்ந்தவர்கள் திராவிடர்கள் என்றும்; ஆரியர்களின் வருகையால் அவர்கள் தென்னிந்தியப் பகுதிகளுக்குத் துரத்தியடிக்கப்பட்டனர் என்றும் வரலாற்றாசிரியர்கள் நிறுவுகின்றனர். பலுச்சிஸ்தானத்தில் பேசப்படும் பிராகுயி மொழி, ஒரு காலத்தில் இந்தியா முழுவதும் திராவிடர்கள் பரவியிருந்தனர் என்பதைப் பறைசாற்றுகின்றது என்பார் மொழியியல் அறிஞர் சட்டர்ஜி. சிந்து, கங்கைப் பகுதிகளில் திராவிட மொழிகள் பேசப்பட்டு வந்ததை ஹீராஸ் பாதிரியாரும் ஒப்புக் கொள்கின்றார்.

இன்றைய நிலையில் திராவிட மொழிக்குடும்பம் உலகமொழிக் குடும்ப வரிசையில் ஆறாவது அல்லது ஏழாவது இடத்தைப் பெறுகிறது. 1961- ஆம் ஆண்டின் கணக்குப்படி இந்திய மக்களில் 28 சதவிகிதத்தினர் இம்மொழிகளைப் பேசுகின்றனர் எனத் தெரிகின்றது. இந்தியாவில் வழங்கும் நான்கு மொழிக்குடும்பங்களுள் இது ஒன்றே முழுமையான இந்திய நாட்டு மொழிக் குடும்பமாகக் கருதப்படுகின்ற நிலையை உடையது.

திராவிட மொழிகளின் சிறப்பியல்புகள்

உலகம் முழுவதும் ஏறத்தாழ நாலாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட மொழிகள் பேசப்பட்டு வருகின்றன. இம்மொழிகளைப் பல்வேறு குடும்பங்களாகப் பிரித்து ஆராய்கின்ற ஒப்பியல் அறிஞர்கள் இம்மொழிக் குடும்பங்களில் எட்டுக் குடும்பங்களே தலைசிறந்தன என்பர். இந்த எட்டுக் குடும்பங்களுள் ஒன்றான திராவிட மொழிக்குடும்பம், ஏனைய மொழிக் குடும்பங்களோடு பல பொதுத்தன்மைகளைப் பகிர்ந்து கொண்டாலும் தனக்கெனச் சில தனித்தன்மைகளைப் பெற்றுத் திகழ்கின்றது.

அவற்றுள் சில கீழ்வருமாறு:

1. பல்வேறு மொழிகள் தனிநிலை மொழிகளாகவும் பகுப்புநிலை மொழிகளாகவும் அமைய, திராவிட மொழிகள் ஒட்டுநிலை மொழிகளாக அமைகின்றன. ஏனைய மொழிகளில் காலங்காட்டும் உறுப்புகள் போன்றவை தனித்து நிற்கத் திராவிட மொழிகளில் கால இடைநிலைகள், பால்காட்டும் விசுதிகள் ஆகியன வினையடியோடு ஒட்டியே அமைந்து நிற்கின்றன.

சான்று:

வந்தான்= வா+ந்+த்+ஆன்

2. வழக்கில் அதிகமாகப் பயின்றுவரும் பொருட்களைக் குறிக்கும் அடிப்படைச் சொற்கள் மொழிக்கு மொழி மாறுபட்ட போதிலும் திராவிட மொழிகள் அனைத்திலும் அவை பொதுவாக மாறாமல் ஒன்றுபோலவே அமைகின்றன.

சான்று:

கண் - தமிழ்

கண்ணு - மலையாளம்

கொண்- தோடா

கன்னு - கொடகு

கன்னு -தெலுங்கு

கெண் - பர்ஜி

ஃகண் - குருக்

3. எண்ணுப் பெயர்களும் ஏறத்தாழ அனைத்துத் திராவிட மொழிகளிலும் அதிக மாறுதல்கள் இன்றி ஒன்று போலவே அமைந்துள்ளன.

சான்று:

மூன்று, மூனு, மூன்னு, மூறு முதலியன.

4. திராவிட மொழிகளின் உயிர் எழுத்துகளில் குறிலும் நெடிலும் அடிப்படை ஒலியன்களாக உள்ளன. இவை பொருளை வேறுபடுத்தத் துணை செய்கின்றன.

சான்று:

மது, மாது

5. திராவிட மொழிகளில் ஒரு சொல் இ, எ என்னும் முன்னுயிர்களைக் கொண்டு தொடங்கினால் பெரும்பாலும் யகரத்தை மொழிமுதலில் உடம்படு மெய்யாகப் பெறுவதுண்டு.

சான்று:

இலை---யிலை

இதனைப் போன்றே பின்னூயிர்களான உ, ஓ என்பன வகர உடம்படு மெய்யினைப் பெறும்

சான்று:

உறி.....வுறி

இம்மொழிகள் ஒன்றோடொன்று கொண்டுள்ள தொடர்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவற்றில் உட்பிரிவுகள் ஏற்படுத்துவதில் அறிஞர்கள் பலரும் தொடக்க நிலையிலிருந்தே கருத்து செலுத்தி வருகின்றனர். டாக்டர் கால்டுவெல் அம்மொழிகள் கொண்டுள்ள இலக்கிய வளம் முதலியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு திருந்திய மொழிகள் என்றும் திருந்தா மொழிகள் என்றும் பொதுவாக இருகூறு படுத்தினார்.

தென் திராவிட மொழிகள் குறித்து விளக்குக:

தமிழ், மலையாளம், கொடகு, கோடா, தோடா, கன்னடம், படகா, துளு ஆகிய எட்டு மொழிகளும் தென் திராவிட மொழிகள் என்று கருதப்படுகின்றன. இவற்றுள் தமிழும் மலையாளமும் மிகப் பிற்காலத்தில் பிரிந்ததால் அவை ஒன்றோடொன்று நெருங்கிய தொடர்பு உடையனவாக உள்ளன. தமிழ், மலையாள மொழிகளோடு அடுத்த நிலையில் கோடா, தோடா ஆகிய மொழிகள் நெருங்கிய உறவு கொண்டு விளங்குவதாக எமனோ என்ற மொழியில் அறிஞர் கருதுகிறார். ஆனால் கொடகு மொழிதான் தென் திராவிட மொழிகளில் தமிழ், மலையாள மொழிகளுக்கு அடுத்த நிலையில் உறவுடையது என்று இராமசாமி ஐயர் என்பவர் நிலைநாட்டுகிறார்.

தென் திராவிட மொழிகளுள் துளுமொழி ஏனைய மொழிகளில் இருந்து வேறுபடுவதால் இம்மொழியை நடுத்திராவிட மொழியோடு இணைக்கலாம் என சில அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். ஆனால் பி. சுப்பிரமணியன் என்னும் மொழியியல் அறிஞர் துளு மொழியைத் தென் திராவிட மொழி என்று கொள்வதே ஏற்புடைத்தது என்றும்; தென் திராவிட மூல மொழியிலிருந்து துளுமொழி முதலில் பிரிந்த காரணத்தினால்தான் அது தமிழ், மலையாளம் போன்ற மொழிகளிலிருந்து அதிக அளவு வேறுபடுகின்றது என்று விளக்குகின்றார்.

தென் திராவிட மொழிகளுள் படகா மொழி கன்னடத்தின் கிளைமொழியாக உள்ளது. இதனைப் பேசுகின்ற மக்கள் நீலகிரி மாவட்டத்தில் பெரும்பான்மையாக வாழ்கின்றனர். தோடா, கோடா போன்ற மொழிகளும் நீலகிரி மலைப் பகுதிகளிலுள்ள பழங்குடி மக்களால் பேசப்படுகின்றன. கன்னடம், துளு, கொடகு போன்றவை மைசூர் மாநிலப் பகுதியில் வழக்கிலுள்ளன. துளுமொழி 1798 ஆம் ஆண்டில் ராப்ட்ஸ் என்பவரால்

தனிமொழி என்று சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது. 1837 ஆம் ஆண்டு தோடா மொழி தனி மொழி என்று தெரிய வந்தது.

1961-ஆம் ஆண்டின் கணக்குப்படி தமிழ் மொழியை 3056 கோடி மக்களும் மலையாளத்தை 1701 கோடி பேரும் கன்னடத்தை 1742 பேரும் துளுமொழியை 5.1 இலட்சம் மக்களும் படகா மொழியை 70 ஆயிரம் பேரும் கொடகு மொழியை 80 ஆயிரம் பேரும் தோடா மொழியை 800 பேரும் கோடா மொழியை 900 பேரும் பேசுவதாகத் தெரிகிறது.

தென் திராவிட மொழிகள் முதலில் தமிழ்- கன்னடக் கிளை என்றும், துளு என்றும் பிரிந்திருக்க வேண்டும். துளுமொழி இவ்வாறு முதலில் தனிமொழியாகப் பிரிந்த பின்னர் தமிழ்- கன்னடக் கிளை, தமிழ்-கொடகுக் கிளை என்றும்; கன்னடம் என்றும் பிரிந்திருக்க வேண்டும். கன்னட மொழி பிரிந்து சென்ற அடுத்த நிலையில் தமிழ்-கொடகு கிளையிலிருந்து கோடா-தோடா மொழிகள் இணைந்த கிளை பிரிந்திருக்க வேண்டும். இவை பிரிந்த பின்னர் தமிழ்- மலையாளக் கிளையிலிருந்து கொடகு மொழி தனியாகப் பிரிந்து சென்றது. இறுதி நிலையில் மலையாளம் தனியாகப் பிரிந்திருக்க வேண்டும் . இவ்வாறு தென் திராவிடக் கிளையிலிருந்து முறையே துளு, கன்னடம், கோடா, தோடா, கொடகு, மலையாளம் என்பன படிப்படியாகப் பிரிந்து சென்றன.

தென் திராவிட மொழிகளின் சிறப்பியல்புகள்:

1. ஏனைய திராவிட மொழிகளில் பெண்பால் ஒருமையும் அஃறிணை ஒன்றன்பாலும் ஒன்றாக இணைந்தே உள்ளன. ஆனால் தென் திராவிட மொழிகளில் உயர்திணை ஒருமையில் ஆண்பால் பெண்பால் என்ற பிரிவைக் காண்கிறோம். மேலும் பெண்பால் ஒருமைக்கெனத் தனி விசுதிகள் தென் திராவிட மொழிகளில் உள்ளன.

2. ஒலியன்களின் நிலையைப் பொருத்தவரையில் தென் திராவிட மொழிகள் சில தனித் தன்மைகளைப் பெற்றுள்ளன. மொழி முதலில் வருகின்ற சகர ஒலி இம்மொழிகளில் கெட்டு விடுகின்றது.

சான்று:

சுப்பு -- பர்ஜி மொழி

உப்பு -- தமிழ்மொழி

3. தென் திராவிட மொழிகளில் தமிழ், மலையாளம் ஆகிய மொழிகளில் வரும் இகர, உகர ஒலிகள் எகர, ஒகர ஒலிகளாகத் தெலுங்கு, கன்னடம் போன்ற மொழிகளில் மாறிவிடுகின்றன.

4. கன்னட மொழியில் ககர ஒலி மொழி முதலில் வந்து, அதை அடுத்து முன்னுயிர் வந்தால் அந்தக் ககர ஒலி தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம் போன்ற மொழிகளில் சகர ஒலியாக மாறும்.

சான்று:

கிவி--- கன்னட மொழி

செவி--- தமிழ் மொழி

ஆனால் தமிழ், மலையாள் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் முன்னுயிர்களோடு இணைந்து வரும் ககர ஒலியை அடுத்து ட, ண, ள போன்ற வளைநா ஒலிகள் வரும்போது இம்மாற்றம் ஏற்படுவதில்லை.

5. தென் திராவிட மொழிகளிலும் வட திராவிட மொழிகளிலும் மூலத்திராவிட ஒற்றுமை ஏற்கும் வடிவங்களான யன், யம் என்பவை என், எம் என்று மாறிவிடுகின்றன. மேலும் இவ்விரு மொழிக் கூட்டங்களிலும் அஃறிணையில் பன்மை விசுதி கட்டாய உறுப்பாகக் கருதப்பட மாட்டா.

சான்று:

பத்து மாடுகள்

பத்து மாடு

6. ஏனைய திராவிட மொழிகளில் இறந்த கால இடைநிலைகள் மிகக் குறைவாக உள்ளன. ஆனால் தென் திராவிட மொழிகளில் மூலத்திராவிட இடைநிலைகளாக -த்-; -ந்த்-; -த்த்-; -இ- என்றும் , நான்கு இடைநிலைகளும் பயின்று வருவதைக் காணலாம். கன்னடம், துளு ஆகிய இரு மொழிகள் மட்டுமே இதற்கு விதிவிலக்கானவை.

7. வியங்கோள் விசுதிகளைப் பொறுத்த வரையில் -க்க என்னும் விசுதி தென் திராவிட மொழிகளில் மட்டுமே உள்ளது.

சான்று:

எனக்க

7. தொடர் வடிவில் எச்ச வடிவங்களோடு "-வேண்டும்" என்பதை இணைத்து உடன்பாட்டுப் பொருளையும் "உம்" விசுதிக்குப் பதிலாக "ஆகார" விசுதி அல்லது "ஆம்" விசுதியை இணைத்து எதிர்மறைப் பொருளையும் உணர்த்தும் சிறப்பியல்பு தென் திராவிட மொழிகளுக்கே உரியது.

சான்று:

வர வேண்டும்

வர வேண்டாம்

8. ண, ள ஆகிய வளைநா ஒலிகள் தென் திராவிட மொழிகளில் மட்டுமே விளக்கமாக உள்ளன. ஏனைய மொழிகளில் அவை திரிந்தும் மயங்கியும் காணப்படுகின்றன.

தென் திராவிட மொழிகளில் தமிழ் மொழியின் சிறப்பியல்புகள்:

1. ஏனைய திராவிட மொழிகளோடு ஒப்பிடும்போது வடமொழித் தாக்குதல் மிகவும் குறைந்து காணப்படும் மொழி தமிழ்மொழியே. தமிழ் மொழியில் வடசொல் கலப்பினைத் தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்தே காண்கிறோம். எனினும் வடசொற்களைக் கையாண்ட அறிஞர்கள் அதனைத் தமிழ் ஒலியமைப்பிற்கு ஏற்பப் பெரும்பாலும் மாற்றியே கையாண்டுள்ளனர். தொல்காப்பியத்திலும் நன்னூலிலும் இதற்கு விதிமுறைகளும் வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

2. தெலுங்கு, கன்னடம் போன்ற மொழிகள் தொன்மையான மொழிகளாக இருந்தும், ஏராளமான மக்களால் பேசப்படும் மொழிகளாக இருந்தும், எழுத்து வடிவில் அமைந்த தொன்மையான இலக்கிய இலக்கணங்களைக் கொண்ட மொழி தமிழ் மொழி மட்டுமே.

3. ஏனைய திராவிட மொழிகளில் இலக்கிய வடிவமும், பேச்சு வடிவமும் முற்றிலும் வேறுபடுவதைக் காண்கிறோம். தமிழில் இவ்வேறுபாடுகள் காணப்பட்ட போதிலும் ஏனைய மொழிகளோடு ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன.

4. ஏனைய திராவிட மொழிகளிலும், ஆங்கிலம் போன்ற ஐரோப்பிய மொழிகளிலும் கால வேறுபாடு மொழியில் பெரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி உள்ளது. ஆங்கில மொழியை எடுத்துக் கொண்டால் சாசர் கையாண்ட ஆங்கிலத்திற்கும் தற்கால ஆங்கிலத்திற்கும் இடையே மிகப்பெரிய இடைவெளி ஏற்பட்டு, இரண்டும் இருவேறு மொழிகளோ என்ற ஐயத்தைக் கூட எழுப்புகின்றது. இவ்வேறுபாடு தமிழ்மொழியைப் பொறுத்த அளவில் மிகக் குறைந்த அளவிலேயே உள்ளது.

5. ஏனைய திராவிட மொழிகளை விடச் சொல்வளமும் சொல்லாட்சியும் நிரம்பப்பெற்ற மொழி தமிழே. ஒரே பொருளைக் குறிக்கப் பல சொற்கள் அமைவது தமிழ் மொழியின் சொல்வளத்திற்குச் சான்று.

6. ஏனைய திராவிட மொழிகளில் பழங்காலக் கல்வெட்டுகள் அனைத்தும் வேற்று மொழிகளிலேயே அமைந்துள்ளன. ஆனால் தமிழின் தொன்மையான கல்வெட்டுகளில் அதிகமானவை தமிழிலேயே அமைவதைக் காண்கிறோம்.

7. தமிழின் பல அடிச் சொற்களின் ஒலியன்கள் ஒலி இடம்பெயர்தல் என்ற விதிப்படி தெலுங்கு மொழியில் வடிவம் மாறி அமைவதைக் காணலாம். சுட்டுப் பெயர்களும், மூவிடப் பெயர்களும் பெரும்பாலும் இத்தகைய மாற்றங்களைப் பெறுகின்றன.

சான்று:

சுட்டுப்பெயர் -- அதனை > தானி - தெலுங்கு

மூவிடப்பெயர் -- அவர் > வாரு - தெலுங்கு

8. கன்னடம், தெலுங்கு ஆகிய தொன்மையான மொழிகளும்; மலையாளமும் தற்காலத் தமிழோடு வேறுபட்ட போதிலும் அவை பழந்தமிழ் வடிவங்களோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு அமைவது தமிழின் தொன்மைக்குச் சான்றாகும். இராமசரிதம் போன்ற பழைய மலையாள இலக்கியங்கள் கூட, தற்கால மலையாள மொழி பேசும் மக்களைத் தமிழ் பேசும் மக்களால் எளிதில் புரிந்து கொள்ளும்படி அமைந்திருக்கின்றன.

9. பிறமொழித் தாக்குதல் மிகக் குறைவாகவும் தொன்மையான வடிவங்களையும், இலக்கணக் கூறுகளையும் பேணிப் பாதுகாக்கும் இயல்பு அதிகமாகவும் உள்ளமையால் ஏனைய திராவிட மொழிகளை விட ஒப்பியல் ஆய்வுக்குத் தமிழ் மொழியே மிகவும் பெருந்துணை செய்கின்றது.

10. வடவேங்கடம் முதல் தென்குமரி வரையிலான பகுதி தமிழ் பேசும் நிலப்பகுதியாகத் தொல்காப்பியப் பாயிரம் பேசுகின்றது. கால்டுவெல் தென்னிந்தியாவில் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைக்கும் வங்காள விரிகுடாவிற்கும் இடைப்பட்டு பழவேற்காடு முதல் குமரி வரை பரந்து கிடக்கும் நிலப்பகுதி தமிழ் வழங்கும் இடம் என்கிறார். தென் திருவாங்கோடு பகுதிகளில் குமரி முனையிலிருந்து திருவனந்தபுரம் வரை இம்மொழி பேசப்பட்டு வருவதைக் காணலாம். மேலும் கண்ணனூர் போன்ற மலையாளப் பகுதிகளிலும் வட இந்தியாவின் சில பகுதிகளிலும் இம்மொழியைப் பேசும் மக்கள் உள்ளனர். இவற்றைத் தவிர இலங்கை, மலேசியா போன்ற தீவுகளிலும் முற்காலத்திலிருந்தே தமிழ்மொழி பேசப்பட்டு வருவதைக் காணலாம்.

பேச்சுமொழி அல்லது கிளைமொழி

Dialects of Tamil

கிளைமொழியைச் சான்று தந்து விவரிக்க:

கிளைமொழி என்பது என்ன? ஓர் இடத்தார் அல்லது ஓர் இனத்தார் அல்லது ஒரு கூட்டத்தைச் சார்ந்தவர் அல்லது ஒரு தொழிலைச் சார்ந்தவர் தமக்குள் தடையின்றி விளங்குமாறு இயல்பாகப் பேசிவரும் மொழியாகும். எவ்வகையான வேறுபாடும் அதைப் பேசுவோர்க்குத் தெரியாதவாறு அவ்வளவு இயல்பாக அமையும் மொழியாகும். ஒரு கட்சியார் அல்லது ஒரு தொழில் நிலையத்தைச் சார்ந்தவர் பேசும் மொழியும் கிளைமொழியே. குப்பங்களில் வாழும் ஏழை மக்களின் மொழி ஒரு வகையானது. ஒரு குப்பத்தார் பேசும் மொழிக்கும் மற்றொரு குப்பத்தாரின் மொழிக்கும் வேறுபாடு இருத்தலால், அவை வெவ்வேறு கிளைமொழிகள் ஆகும். ஆற்றின் இந்தக் கரையில் வாழ்வோர்க்கும் அந்தக் கரையில் வாழ்வோர்க்கும் இத்தகைய மொழிவேறுபாடு உண்டு. தமிழ் நாட்டில் வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தாரின் மொழி ஒருவகை; திருநெல்வேலி மாவட்டத்தாரின் மொழி ஒருவகை. இவ்வாறே கிளைமொழிகள் பல காரணம் பற்றிப் பலவகையாய் அமைகின்றன எனலாம். இயல்பாக அமைந்தவையே செயற்கையாக வேண்டும் என்றே அமைத்தால், அவை கிளைமொழி என்று கூறப்படுவதில்லை; குறுமொழி (slang) என்று வேறுபிரித்துக் கூறப்படும்.

வெவ்வேறு கிளைமொழி பேசும் இரு கூட்டத்தார்க்கு இடையே உறவும் பழக்கமும் மிகுமாயின் அந்தக் கிளைமொழிகளுக்கு இடையே உள்ள வேற்றுமை குறைந்து வரும். அந்தக் கூட்டத்தார் கலந்து பழகும் வாய்ப்பு

குறைந்தால் கிளைமொழிகளுக்கு இடையே வேறுபாடு பெருகும். இரண்டு மாவட்டத்தார் நெருங்கிப் பழகினால் அந்த மாவட்ட மொழிகள் கலந்து ஒன்றுபடத் தொடங்கும். இல்லையேல், வேறுபாடு மிகும். மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைக்குக் கிழக்கே இருந்த தமிழர்க்கும் மேற்கே இருந்த தமிழர்க்கும் பழக்கம் மிகுதியாக இருந்து வந்த காலம் சங்க காலமும் இடைக்காலமும். ஆகையால் அக்காலங்களில் இருபுறமும் தமிழ் வழங்கியது. இருவகையாரின் தமிழுக்கும் வேறுபாடு வளரவில்லை.

நான்கைந்து நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு இந்த நிலைமை மாறியது. மேற்குப் பகுதியார்க்கும் கிழக்குப் பகுதியார்க்கும் இடையே உறவு குறைந்தது. ஆகவே மொழி வேறுபாடு மிகுந்தது. அதனால்தான் அந்தப் பகுதியாராகிய சேரநாட்டார் பேசிய மொழி பெரிதும் வேறுபட்டு 'மலையாளம்' என்று வேறு பெயருடன் கூறப்படும் நிலைமை வந்தது. திருநெல்வேலி மாவட்டத்தாரின் மொழியும் வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தாரின் மொழியும் அவ்வாறு மிகுதியாக வேறுபடவில்லை. இரண்டு மாவட்டத்தார்க்கும் இடையே போக்குவரவு, கொள்ளல் கொடுத்தல் பழக்கம் ஆகியவை என்றும் இருந்து வருகின்றன. கற்கும் நூல்களும் பொதுவாக இருந்து வருகின்றன. ஆகையால் இந்த மாவட்டக் கிளைமொழிகள் வெவ்வேறு மொழிகளாய் மாறவில்லை. எல்லாம் தமிழின் கிளைமொழிகளாகவே இருந்து வருகின்றன.

உலகில் மூவாயிரத்திற்கும் அதிகமான மொழிகள் வழங்குகின்றன. இம்மொழிகள் ஒவ்வொன்றிலும் கால, இன, இட வேறுபாடுகள் காணப்படுவதைக் காணலாம். இவ்வாறு பல்வகை வேறுபாடுகள் காணப்பட்டாலும் "பொதுத்தன்மை" என்ற ஒன்று அமைந்திருப்பதால் பல நூற்றாண்டுகளாகப் பல்வேறு பகுதிகளிலும் பல்வேறு

சமூகத்தினரிடையேயும் வழங்கிவரும் வேறுபாடு கொண்ட மொழிகள் எல்லாம் ஒரே மொழி என்ற அமைப்பில் வழங்கப்படுகின்றன. கால, இட, இன வேறுபாடுகளுக்கு இடையே ஊடுருவி நிற்கும்பொதுத்தன்மைதான் தனிமொழி-நிலைமொழி. வழங்கும் நிலத்தாலும் சமூகத்தாலும் நிலைமொழியிலிருந்து வேறுபட்டுத் தோன்றும் மொழிகளைக் கிளைமொழிகள் (Dialects) என்கிறோம்.

ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே பழந்தமிழ் நாட்டில் கிளைமொழிகள் இருந்தன என்பதற்குத் தொல்காப்பியத்தில் சான்று காணப்படுகிறது (சூத்திரம் 1562). அச்சூத்திரத்திற்கு உரையெழுதிய சேனாவரையர், தென்பாண்டி நாட்டார் ஆ, எருமை என்பனவற்றைப் பெற்றம் என்றும்; தம்மாமி என்பதனைத் தந்துவை என்றும் வழங்குவர் என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதனால் பழங்காலத்திலேயே தமிழ் அறிஞர்கள் நிலைமொழி, கிளைமொழி என்ற வேறுபாடுகளை உணர்ந்திருந்தனர் என்பதனை அறியமுடிகிறது. இன்று மேம்போக்காகப் பாண்டிநாட்டுத் தமிழ், சோழநாட்டுத் தமிழ், தொண்டை நாட்டுத் தமிழ், நாஞ்சில் நாட்டுத் தமிழ் என்று கூறுகின்றனர். இடத்திற்கு இடம் மாறும் வட்டாரக் கிளைமொழி மட்டுமன்றி, சமூகத்திற்குச் சமூகம் மாறும் கிளைமொழியும் உண்டு.

பேச்சுத் தமிழில் பொதுவான சில மாறுதல்களும் சிலருக்கே உரிய சிறப்பான மாறுதல்களும் காணப்படுகின்றன. அவள் என்பதில் இறுதி ளகரம் கெட்டு அவ என்பதும், மலை என்பதில் இறுதி ஐகாரம் கெட்டு மல அல்லது மலெ என்பதும், உரல் என்பதிலுள்ள உகரம் ஓகரமாக மாறி ஓரல் என்பதும், இலை என்பது எல என்று மாறுவதும், மற்றும் இவை போல்வனவும் பொதுவான மாறுதல்கள் ஆகும்.

நாஞ்சில் நாட்டில் இத்தகைய மாற்றங்களைப் பரவலாகக் காணமுடியும். சான்றாக,

1. அப்பொழுது என்னும் சொல் ஒரு சாராரிடம் அப்பெ என்றும் பிறரிடம் அப்பம் என்றும் வழங்குகின்றது. அதைப்போல இப்பொழுது என்ற சொல் இப்பெ என்றும் இப்பம் என்றும் வழங்கப்படுகின்றது. எப்பொழுது என்ற சொல் எப்பெ என்றும் எப்பம் என்றும் வழங்குகிறது.

2. அவனெல்லாம் என்ற சொல் ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தவரிடம் அவனுக என்றும் பிறரிடம் அவனுவெ என்றும் வழங்குகின்றது. அதைப்போல அவனெல்லாம் என்ற சொல் அவனுக என்றும் அவனுவெ என்றும் வழங்குகின்றன.

3. அவர்கள் என்ற சொல் ஒரு சாராரிடம் அவொ என்றும் பிறரிடம் அவிய என்றும் வழங்குகின்றது. அதைப்போல இவர்கள் என்ற சொல் இவொ என்றும் இவிய என்றும் வழங்குகின்றது.

4. வரும்பொழுது என்ற சொல் ஒரு சாராரிடம் வரெய்ல என்றும் மற்றவர்களிடம் வரச்சில என்றும் வழங்குகின்றது. அதைப்போல் போகும்பொழுது என்ற சொல் போகய்ல என்றும் போச்சில என்றும் வழங்குகின்றது.

நாஞ்சில் நாட்டிலுள்ள அனைவருக்கும் பொதுவான மாற்றமுள்ள சொற்களும் உள்ளன. சான்றாக,

விடு என்னும் சொல் உடு என்றும்; கொடு என்னும் சொல் குடு என்றும்; துரிதம் என்ற சொல் துரிசம் என்றும் வழங்குகின்றன.

தமிழகத்தில் பிற இடங்களில் வழங்கும் பொதுவான சொற்கள் பல நாஞ்சில் நாட்டில் தனித்த தன்மையோடு வேறுபட்டு வழங்குகின்றன. சான்றாக,

உட்கார் என்னும் சொல் இரு என்றும்; நோய் என்னும் சொல் தீனம் என்றும்; பதர் என்னும் சொல் சண்டு என்றும்; உதடு என்ற சொல் சுண்டு என்றும்;

குற்றம் என்ற சொல் தெற்று என்றும்; துப்பாக்கி என்ற சொல் தோக்கு என்றும்; நல்லது என்ற சொல் கொள்ளாம் என்றும்; புட்டி என்ற சொல் குப்பி என்றும்; இளநீர் என்ற சொல் வெடல என்றும்; பந்தல் என்ற சொல் காவணம் என்றும்; சாவு என்ற சொல் துட்டி என்றும் வழங்குகின்றன.

மேலும் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் சொற்கள் பல இன்னும் நாஞ்சில் நாட்டு மக்களிடையே வழக்கத்தில் உள்ளன. சான்றாக,

1. மிகுந்த பசி என்னும் பொருளில் அமைந்த கடும்பசி (புறம் 230)
2. இளம் குழந்தை என்னும் பொருளில் அமைந்த கயந்தலை (புறம் 303, அகம் 221)
3. குட்டி என்னும் பொருளில் அமைந்த மறி (அகம் 94, பரிபாடல் 5-62)
4. குளம் என்னும் பொருளில் அமைந்த கயம் (குறுந்தொகை 6, பரிபாடல் 7-23)
5. வயிறு என்னும் பொருளில் அமைந்த மடி (பரிபாடல் 4-43)

இவ்வாறு கிளைமொழிகள் தமிழில் வந்து பயின்று வருவதைக் காணலாம்.

தற்காலத் தமிழ் வட்டாரக் கிளைமொழிகள்:

'இருக்கிறது' அல்லது 'இருக்குது' என்ற வடிவங்களுக்குப் பதிலாக இஸ்லாமியச் செல்வாக்கால் 'கீது' என்ற வடிவம் வட ஆர்க்காட்டில் அதிகம் குறிப்பாக வேலூரில் வழங்குகிறது. இது அவ்வட்டாரக் கிளைமொழியின் தனி இயல்பு ஆகும். வழக்கு எல்லைகளைக் குறிப்பிடும் கிளைமொழி வரைபடங்கள் வரையப்படாததால், இங்குக் குறிப்பிடப்படும் கிளைமொழி

வழக்குகள் வழங்கும் இடங்களின் எல்லைகளை உறுதியாக வரையறுக்க முடியாது. பழைய முகர மெய்யின் பல்வேறு மாற்றங்கள் தமிழின் மாறுபட்ட கிளைமொழிகளின் சிறப்பியல்புகளாக உள்ளன. சென்னைத் தமிழில் முகர மெய் யகர மெய்யாகிறது.

சான்று:

பழம் > பயம்

வட ஆர்க்காட்டுத் தமிழில் முகர மெய் சகரம் ஆகிறது.

சான்று:

இழு > இசு

தென்னார்க்காட்டுத் தமிழிலும் அதிலும் குறிப்பாகச் சிதம்பரத் தமிழிலும் முகர மெய் ஷகர மெய் ஆகிறது.

சான்று:

திருவிழா > திருவிஷா

தென்மாவட்டங்களிலும் இலங்கையிலும் முகர மெய் ளகர மெய் ஆகிறது.

சான்று:

பழம் > பளம்

அவர்கள் என்ற சொல் பிராமணர்களின் தமிழில் 'அவா' அல்லது 'அவாள்' எனவும்; வட ஆர்க்காட்டுத் தமிழில் 'அவுங்க' எனவும்; கோவை, நெல்லை

மாவட்டத் தமிழில் 'அவிய' எனவும் வழங்குகிறது. முன்னரே குழிந்து உரசொலியாகிவிட்ட மொழி முதல் இடையண்ண ஒலியின் ஒலிப்புடைமை மதுரைத் தமிழின் தனித்தன்மையாகும்.

சான்று:

சாமான் > ஜாமான்

எண்பது என்னும் சொல் எண்பளது – எம்பளது என உச்சரிப்பது தென் தஞ்சைத் தமிழின் சிறப்பியல்பு ஆகும். பழைய ஆய்தத்தின் இடத்தில் ளகர மெய் வந்திருக்கக் கூடும். 'பந்தல்' என்ற சொல் இறந்தவர்களின் வீட்டின் முன் போடப்படும் பந்தலையே குறிக்கும் குறுகிய பொருளில் வழங்குவது செட்டிநாட்டுத் தமிழின் தனி இயல்பு ஆகும். செயல் முடிவதைக் குறிக்க 'இடு' அல்லது 'விடு' என்னும் துணைவினைக்குப் பதிலாக 'போடு' என்னும் துணைவினையைப் பயன்படுத்துவது கோயமுத்தூர் தமிழின் சிறப்பு இயல்பாகும்.

கிளைமொழிகளின் வகைகளை விவரிக்க:

கிளைமொழிகளுக்குள் வேற்றுமைப் போக்கு ஒரு புறமும் ஒற்றுமைப் போக்கு மற்றொரு புறமும் இருந்து ஒன்றையொன்று ஈர்த்து வருதல் இயற்கை. மாறுபட்ட இந்த இரண்டு போக்குகளுக்கும் இடையே மொழி தன்னைக் காத்துக் கொண்டு வளர்ந்து வருகின்றது. சமுதாயமாய்ப் பழகும் மக்களுக்கிடையே சிலவகைப் பாகுபாடுகள் அமைந்து, அந்தந்தக் குழுவினர் தமக்குள் நெருங்கிப் பழகுவதால், புதிய கூறுகள் சில ஏற்பட்டு, வேற்றுமைப் போக்கு வளரத் தொடங்கும். ஆயின் எந்தக் காலத்திலும் வேற்றுமைப் போக்கு முற்றிலும் வளர்வதில்லை. அவ்வாறு வளர்ந்தால், பிறருக்குக் கருத்தை உணர்த்த முடியாமல் போவதால் மொழி பயன் இல்லாமல் போகிறது. ஒரு குழுவினர் மற்றவர்களோடு பழகும் தேவையின் காரணமாக அவர்களுக்கு விளங்கும் வகையில் பேச நேர்வதால், ஒற்றுமைப் போக்கு வளர்கிறது. ஆகவே, இந்த இருவகைப் போக்குகளுக்கு இடையே தான், பொதுமொழியின் வாழ்வும் கிளைமொழிகளின் வாழ்வும் அமைகின்றன. பொதுமொழியின் செல்வாக்கு மிகும்போது, கிளைமொழி விரைந்து வளர்ந்து பரவத் தொடங்கும்போது, பொதுமொழி அதன் கூறுகள் சிலவற்றைத் தான் மேற்கொண்டு நெருங்கி வருகிறது. இவ்வாறு ஒருவகை சமநிலை காக்கப்பட்டு வருகிறது.

கிளைமொழிகளுக்குள்ளும் நாளுக்கு நாள் வேறுபாடுகள் பலவாய்ப் பெருகுவதற்குக் காரணம் சமுதாயத்தில் உள்ள பலவகைக் குழுக்கள் ஒன்றோடொன்று பழகுவதிலும், தனிமனிதர் பல குழுக்களோடு பழகுவதிலும் உள்ள பலவகை வேறுபாடுகளே ஆகும். இவ்வேறுபாடுகளே

கிளைமொழிகள் வேறுபடுவதற்கும் மாறுவதற்கும் காரணமாக அமைகின்றன. ஒருவர் தம் கூட்டத்தை விட்டு மற்றொரு கூட்டத்துடன் பழக நேரும்போது, தம் கூட்டத்தார் பேசும் கிளைமொழியின் கூறுகள் சிலவற்றை அங்குக்கொண்டு சென்று பரப்புகின்றனர். இவ்வாறு கிளைமொழிகள் ஒன்றோடொன்று கலந்த வண்ணம் மாறுதல்கள் மெல்ல மெல்ல ஏற்பட்டுக் கொண்டிருத்தல் இயல்பாகிறது.

கிளைமொழிகள் மூன்று வகைப்படும். அவை 1. இடப்பேச்சு மொழிகள், 2. சமூகப் பேச்சு மொழிகள், 3. பொதுப் பேச்சு நடை என்பனவாகும்.

இடப்பேச்சு மொழிகள்

மலை, ஆறு, காடு முதலிய இயற்கை எல்லைகள் பிரித்த பிரிவுகளால் வேறுபட்டுள்ள நிலப்பகுதிகளில் வழங்கும் மொழிகளில் இவ்வாறான வேறுபாடுகள் உள்ளன. இயற்கைப் பிரிவுகளே அன்றி, அரசாங்க வேறுபாடுகளால் பிரிந்து அமைந்த நாடுகளிலும் மொழி சிறிது சிறிது வேறுபாடு அடைகின்றது. பாண்டிய நாட்டுத் தமிழும் சோழநாட்டுத் தமிழும் பொதுவாகத் 'தமிழ்' என்று கூறப்பெறும் பொதுமை உடையன ஆயினும் சிறப்புக் கூறுகளை ஆராயும்போது வேறுபட்டு வந்துள்ள வரலாறு அறியப்படும். இன்று அரசாங்க வேறுபாடு இல்லையாயினும், பழைய பிரிவுகளின் விளைவால் நேர்ந்த மாறுதல்கள் அடியோடு மறையவில்லை. திருநெல்வேலித் தமிழ் என்றும், தஞ்சாவூர்த் தமிழ் என்றும் வேறுபடுத்திக் கூறும் நிலைமை இன்றும் உள்ளது. பிற நாட்டு மக்களின் கலப்பு மிகுதியாக உள்ள சென்னை முதலான பகுதிகளில் வேறுபாடு மேலும் வளர்ந்துள்ளமையைக் காணலாம்.

ஒரு மாவட்டத்திற்குள்ளும் ஒரு மலைக்கு அப்பால் கிளைமொழி ஒன்றாகவும்; மலைக்கு இப்பால் வேறொன்றாகவும் வழங்கும். இவ்விரு பகுதியுள் செல்வம், செல்வாக்கு, அறிவுவளம் முதலிய காரணங்களால் ஒரு பகுதியார் சிறந்து விளங்கினால், மற்ற பகுதியிலும் அவர்கள் பேசும் மொழி மெல்ல இடம்பெற்று வாழ்ந்துவிடும். ஒரே ஊரில் கிழக்குத் தெருவில் கிளைமொழி ஒன்றும், மேற்குத் தெருவில் வேறொன்றுமாக இருப்பின், எந்தத் தெருவினர் மேம்பட்டுச் செல்வாக்கு விளங்குகின்றனரோ அந்தத் தெருவின் கிளைமொழி மற்றத் தெருவின் கிளைமொழியை நாளடைவில் வென்றுவிடும். கிளைமொழியின் வெற்றி தோல்விக்கு அரசியல் செல்வாக்கு, அறிவுவளம் முதலியவை காரணமாக விளங்குதல் போலவே, கட்டுப்பாடான ஒற்றுமையும் ஒரு காரணம் ஆகும். கட்டுப்பாடாக ஒற்றுமைப்பட்டு வாழும் மக்கள் பேசும் கிளைமொழியை மற்ற எந்தக் கிளைமொழியிலும் எளிதில் வெல்ல முடியாது. அவர்களின் எண்ணிக்கையே வல்லமையாகக் கொண்டு, அந்தக் கிளைமொழி நெடுங்காலம் வாழ்வு பெறும்.

பேச்சுமொழியில் காணப்படுகின்ற வேறுபாடுகள் தோன்றுவதற்கு தொடர்புகொள் ஆற்றல் மற்றும் தனித்தியல் மனநிலை ஆகியவை பொதுவான காரணங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. மொழியின் இலக்கண அமைதி, பிறமொழித் தொடர்பு, தொழில்துறை மாற்றங்கள் முதலிய இவையெல்லாம் மொழியில் மாற்றங்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. இக்காரணங்கள் எல்லாம் பொதுவாக இருக்க, 'X' என்ற மொழியோடு 'A' என்ற வகை மொழியினரும் 'B' என்ற வகை மொழியினரும் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு தங்களுக்குள் அதிகமாகப் பேச்சுத் தொடர்பு வைத்துக் கொள்கின்றனரோ அவ்வளவுக்களவு "A" யும் "B" யும் வேறுபாடற்று ஒன்றுபோல் இருக்கும். இதனால் ஒரு மொழியில்

எங்கெல்லாம் மக்கள் பேச்சுத் தொடர்பு கொள்ள முடியாதோ அங்கெல்லாம் இந்தப் பேச்சுமொழியின் எல்லைகோடுகள் செல்லும். இடைப்பட்ட பெரிய ஆறுகள், பெரிய மலைத்தொடர்கள் இவற்றோடு இவ்வெல்லைகள் இணைந்து செல்வதற்கு இதுவே காரணமும் ஆகும்.

சமூகப் பேச்சுமொழிகள்

தொடர்புகொள் ஆற்றல் மொழியில் வேறுபாட்டை நீக்கி ஒருமைப்பாட்டைப் பெருக்குகிறது. ஓர் இடத்தில் தோன்றிய மாற்றங்கள் பரவுவதற்கு இவ்வாற்றலே காரணம். ஓரிடத்தில் தோன்றிய ஒரு மாற்றம் அம்மொழிப் பேசப்படும் இடங்களில் எல்லாம் பரவிவிட்டதென்றால், அம்மொழிப் பேசுவோரிடையே வேறுபாடு எதுவும் இல்லை என்ற நிலையே ஏற்படும். அதனால் இத்தொடர்பு, மொழி புரியாமலிருக்க துணைபுரியும். ஆனால் இதற்குப் போட்டியாகத் தனித்தியல் ஆற்றல் செயல்படுகிறது. தாம் பேசுகின்ற பேச்சு தூய்மையானது, இதில் பிறிதொன்று கலத்தல் ஆகாது, கலக்க விடுதல் ஆகாது என்பன போன்ற எண்ணங்கள், தோன்றிய இம்மாற்றங்கள் பரவாது தடுக்கின்றன. தனிப்பட்ட சாதியினர் அல்லது சமுதாயத்தினர் தங்கள் சாதி தனிப்பட்ட ஒன்று என்று கருதும்போது அவர்கள் தங்கள் சாதி ஒற்றுமையை, அதனை விளக்கத் துணைபுரியும் மொழிக்கூறுகளைச் சிதையாமல் பாதுகாத்து, பிற இடங்களில் இருந்து புதுமைகள் வந்து புகுந்து விடாமல் பாதுகாக்கின்றனர். ஒரு சாதியினர் மற்ற சாதியினரோடு தொடர்பு கொள்ளாமலும் அவரவர் மொழி வேறுபாடுகள் அவரவர் அளவிலேயே நின்றுவிடுகின்றன.

இந்தியா போன்ற நாடுகளில் சாதிப்பேச்சு மொழி என்ற ஒன்றைக் கருதவேண்டி இருக்கிறது. பேச்சுமொழியை ஆராய்வோர் சாதிப்பேச்சு மொழியை இதுவரை தெளிவாக ஆராய்ந்து கூறவில்லை. இவ்வேறுபாடுகள் அதிகம் இல்லாமல் இருக்கும் மேலைநாடுகளில் இவ் ஆராய்ச்சி நிகழாமை

ஒரு காரணம். இல்லையானால் இவ்வேற்றுமைகளை ஆய்ந்து இடப்பேச்சை வகை செய்து படத்தில் அவ்வளவு எளிதாகக் காட்ட முடியாது என்பது மற்றொரு காரணமாக இருக்கலாம். இல்லையானால் இவ்வேற்றுமைகளை ஆராய்ந்து வகைப்படுத்தி வெளியிடுவதில் சிக்கல்கள் பல இருக்கலாம். ஆசிய நாடுகளில் பேச்சுமொழி வேற்றுமையே மிகுந்திருக்கிறது. தமிழ்ப் பேச்சு மொழியில் பிராமணர்களின் பேச்சுமொழி மிகவும் வேறுபட்டு இருப்பதைக் காணலாம்.

பொதுப் பேச்சுநடை

இடப்பேச்சு, சமூகப் பேச்சு ஆகிய இரண்டையும் தவிர, மூன்றாவது வகை பேச்சுநடை என்பது. சாதாரணமாக ஒருவர் ஒரு இடப்பேச்சையோ அல்லது ஒரு இடத்திலுள்ள சமூகப் பேச்சையோ பேசுவதாக இருக்கலாம். இது அவருடைய சூழ்நிலைக்கு தகுந்தவாறு அமைகிறது. சில சமயங்களில் இந்திய போன்ற நாடுகளில் ஒரே நபர் இடதிற்குத் தகுந்தவாறு சூழ்நிலைகளுக்குத் தகுந்தவாறு ஒன்றற்கு மேற்பட்ட பேச்சைப் பேசுகின்றனர். நம் வீட்டில் அண்ணன் தம்பிகளோடும், மனைவி மக்களோடும் பேசுகின்ற தமிழை மேடையில் பேசுவதில்லை. வீட்டுத் தமிழ் ஒன்று, மேடைத்தமிழ் மற்றொன்று. அந்தணர்களுடைய வீட்டுத்தமிழ் ஒன்று, மற்ற சாதியினரோடு பேசுவதற்குரிய தமிழ் மற்றொன்று, மேடைத்தமிழ் வேறொன்று, எழுதும் தமிழ் இவற்றிலும் வேறுபட்டது. இந்த மூன்று நான்கு தமிழும் படித்த தமிழரிடையே ஒரே சமயத்தில் அடங்கி இருக்கின்றன. இவற்றை நடை என்று கூறுவோம்.

இடத்திற்குத் தக, சூழ்நிலைக்குத் தக, பேசும் சொற்கள் வேறுபடுவதைச் சாதாரணமாக மொழிகளில் காணலாம். சிறுபிள்ளைகள் கூறுகின்ற சொற்களை முதியவர்கள் கூறுவதில்லை. சிறுபிள்ளைகள் நான் உன்னிடம் ஓ என்று சொல்வார்கள்; முதியவர்கள் நான் உன்னிடம் பேசமாட்டேன்

என்பார்கள். ஒருவன் இறந்துவிட்டதைச் செத்துப்போனான் என்று சாதாரணமாகப் பேசும்போது கூறுவோம். ஆனால் மேடையில் பேசும்போதும் எழுதும்போதும், இறந்து விட்டான் என்றும், சிவபதம் அடைந்தான் என்றும் பலவாறாகச் சூழ்நிலைக்குத் தக்கவாறு கூறுகிறோம், எழுதுகிறோம். எல்லா மொழிகளிலும் இத்தகைய வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. தமிழ் மேடைப்பேச்சுக்கும் வீட்டுப் பேச்சுக்கும் இடையில் இத்தகைய அடிப்படை வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன.

இத்தகைய வேறுபாடுகள் பல காணப்பட்டாலும் பல மொழிகளிலும் பொதுப்பேச்சு ஒன்று காணப்படுகிறது. அது மற்ற பேச்சுக்களை விட எல்லாம் தன்னகத்தே அடக்கிப் பெரும்பான்மை மக்கள் பேசுவதாக அமையும் குறிப்பிட்ட ஒரு பேச்சு, அரசியல், கலை, பண்பாடு முதலியவற்றின் காரணமாகப் பொதுப்பேச்சாக மாறிவிடும். இப்பொதுப் பேச்சு எழுதும் மொழி, பேச்சுமொழி என்பனவற்றை அடக்கி, அவற்றின் வேறுபாடுகளை மறைத்து, அவை ஒரு மொழி எனக் காட்டுகிறது.

இன்று ஈழநாட்டுத் தமிழையும் சென்னைத் தமிழையும் ஒன்றாக்குவது, எழுதும் தமிழே. இடப்பேச்சுத் தமிழ், சமூகப் பேச்சுத் தமிழ் எல்லாவற்றையும் தன்னுடனே அடக்கி, வேற்றுமைகளை மறைத்து, ஒரு மொழி எனக் காட்டுவது பொதுப் பேச்சுத் தமிழும்; எழுதும் தமிழும் மலையாளத்தையும் பேசும் தமிழையும் பிரிப்பது அரசியலும்; எழுதும் முறையும் இல்லையானால் மலையாளம் தனிமொழியாகக் கருதப்படும்போது பேச்சுத் தமிழும், எழுதும் தமிழும் தனித்தனி மொழிகள் என்றே கருதப்படுதல் வேண்டும்.

மொழியில் வேறுபாடு தோன்றுவதற்கான காரணங்கள்:

மொழி மாறாமல் ஒரே நிலையில் இருப்பதில்லை. காலப்போக்கில் மாறுகிறது. ஒவ்வொரு மொழியிலும் வரிவடிவில் உள்ளதையே பெரும்பான்மையான மக்கள் மொழி எனக் கருதுவதால் மொழியில் உண்டாகும் மாற்றங்களை அவர்கள் அறிந்து கொள்வதில்லை. பேச்சுமொழியை எழுதப்படும் மொழிகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது இம்மாற்றங்களை எளிதில் கண்டு கொள்ளலாம். மொழியில் இலக்கணம், சொற்கள், ஒலி இவற்றிலெல்லாம் மாற்றங்கள் ஏற்படலாம். ஆனால் பெரும்பான்மையான மாற்றங்கள் ஒலிகளிலேயே நிகழ்கின்றன. உருபுகளில் ஏற்படுகின்ற மாற்றங்களையும் ஒலி மாற்றங்களாகவே கருதமுடியும். மொழியில் இவ்வொலி மாற்றங்கள் ஏற்படக் காரணங்களாகப் பின்வரும் கருத்துகள் அமைகின்றன.

1. மொழியில் உண்டாகின்ற ஒலி மாற்றங்கள் மனித இனத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுகின்றன என்பது ஒரு சாரார் கருத்து. அதாவது சில ஒலி மாற்றங்கள் ஆரிய இனத்திற்கே உரியவை என்றும் சில ஒலி மாற்றங்கள் திராவிட இனத்திற்கே உரியவை என்றும் கூறுகின்றனர். தமிழ்நாட்டில் பிறந்த தமிழ்க் குழந்தை ஒன்றை பிறந்தவுடனேயே ஆந்திர நாட்டிலோ அல்லது இங்கிலாந்து நாட்டிலோ விட்டுவிட்டால், அது ஆந்திரர்களைப் போல் தெலுங்கு பேசும்; அல்லது ஆங்கிலேயர்களைப் போல் ஆங்கிலம் பேசும். தமிழர்களுடைய வாயில் இந்த ஒலி நுழையாது. ஆங்கிலேயர்களுக்கு இந்த ஒலி வாராது என்று கூறும்போது பரம்பரை பரம்பரையாகப் பழகிவந்த ஒரு பழக்கத்தையே கூறுகிறோம். இன்னொன்றில் அவர்கள் பழகவில்லை ஆகையால் அவ்வொலி அவர்கள் வாயில் நுழைவதில்லை, அவ்வளவுதான். ஆனால் ஒவ்வொரு மொழியிலும் அம்மொழியைப் பேசுகின்ற ஒவ்வொரு இனத்தாரிடையேயும் குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்தில் ஒவ்வொரு வகையான ஒலிமாற்றங்கள் நிகழ்கின்றன. சிலசமயம் குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்தில் ஒருவகை மாற்றம் நிகழ்கிறது.

சிலசமயம் குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்தில் மற்றொரு வகை மாற்றம் நிகழ்கிறது. சில நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு அதேமொழி பழையபடி முதலில் இருந்த மாற்றத்தைப் பெறலாம்.

2. ஒலி வேறுபாடுகள் அந்தந்த இடத்திற்குரிய தட்பவெட்ப நிலையைப் பொறுத்தவை என்பது மற்றொரு கொள்கை. இது பொதுவாக மொழியில் சிற்சில மாறுதல்களுக்குக் காரணமாக இருக்கலாம். ஆனால் உள்ளே நுழைந்து ஒவ்வொரு ஒலியும் அடைந்த மாற்றங்களை ஆராய முற்பட்டால் இது காரணம் ஆகுமா என்பது சந்தேகம்தான்.

ஐரோப்பாவில் வடபகுதியில் உள்ள மொழிகளில் மெய்யொலிகள் மிக்கிருப்பதற்கும் தென்பகுதியில் உள்ள மொழிகளில் உயிரொலிகள் மிக்கிருப்பதற்கும் தட்பவெட்ப நிலையைக் காரணமாகக் கூறுவர். ஆனால் தெற்கேயுள்ள ஸ்காண்டிநேவியா மொழியில் மெய்யொலிகள் மிக்கிருக்கின்றன. இத்தாலிய மொழியை விட வடக்கேயுள்ள பின்சு, லாப்சு ஆகிய மொழிகளில் உயிரொலிகள் மிக்கிருக்கின்றன. ஜெர்மன் மொழியில் மெய்யொலிகள் மிக்கிருப்பதற்குக் காரணம் இடையிலுள்ள உயிரொலிகளின் மறைவே ஆகும். இது இடைக்காலத்தில் நிகழ்ந்த ஒரு ஒலி மாற்றம். இதைப்போன்று இக்கொள்கைக்கு எதிரிடையான நிலைகள் பல உலகில் காணப்படுகின்றன.

3. முயற்சிச் சுருக்கத்தை மற்றொரு காரணமாகக் கூறுவர். இதனால் பல ஒலி மாற்றங்களை விளக்க முடியும். ஆனால் அதே மாற்றங்களுக்கும் நேர் எதிரிடையான மாற்றங்களுக்கும் அதே மொழியியல் தோன்றுதல் உண்டு. முயற்சிச் சுருக்கம் என்றால் என்ன என்பதை முதலில் தெரிந்து கொள்ளுதல்வேண்டும். சிலர் எடுத்ததற்கெல்லாம் முயற்சிச் சுருக்கம் என்று கூறித் தப்ப முயல்கின்றனர். தன்வயமாதலை முயற்சிச் சுருக்கம் என்று

கூறிவிடலாம். இகரம் அண்ணவயிர்; அதனை அடுத்து அண்ண ஒலிகளாகிய 'ச்ச' என்பதை ஒலிப்பது எனிது. காரணம், எல்லா ஒலிகளும் ஒரே இடத்தில் பிறக்கின்றமையால்.

சில மொழிகளில் ஈருயிர் மயக்கம் ஒருயிராக மாறுகிறது. இதனை முயற்சிச் சுருக்கம் என்கின்றனர். அப்படியானால் தனியுயிர் உயிர் மயக்கமாக மாறுவது முயற்சிப் பெருக்கம் ஆதல் வேண்டும். ஜெர்மன் மொழியில் மாத்திரை குறைவது முயற்சிச் சுருக்கம் என்றால், உயிர் மாத்திரை நீள்வது Fater > Vaater, முயற்சிப் பெருக்கம் ஆதல் வேண்டும். இதனால் எது முயற்சிச் சுருக்கம், எது முயற்சிப் பெருக்கம் என்று காரண காரியங்களோடு வரையறை செய்துகொள்ளுதல் வேண்டும். இவ்வரையறை மிகக் கடினமான ஒன்று.

மேலே கூறிய நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் இனம், தட்பவெப்ப நிலை, முயற்சிச் சுருக்கம் என்பவையெல்லாம் நிரந்தரமானவை, பொதுவானவை. இவற்றால் பாதிக்கப்பட வேண்டுமாயின், குறிப்பிட்ட ஒரு இடத்தில், ஒரு இனத்தவரிடையே ஒரே வகையான மாற்றங்கள் நிகழுதல் வேண்டும். ஆனால் ஒரே மொழியில் காலத்திற்குக் காலம் இடத்திற்கு இடம் வெவ்வேறு வகையான மாற்றங்கள் நிகழ்கின்றன. ஒரே இனம் பல மொழிகளைப் பேசுகின்றது. ஒரு மொழியைப் பல இனங்கள் பேசுகின்றன. இவற்றில் எல்லாம் பலவிதமான மாற்றங்கள் காணப்படுகின்றன.

4. ஒரு நாட்டில் ஏற்படுகின்ற சமுதாய அரசியல் கிளர்ச்சிகள் ஒலி வேற்றுமைக்குக் காரணம் என்பர். லத்தீன் மொழியிலிருந்து ரோமன் மொழிகள் தோன்றிய காலம் ஐரோப்பாவின் குழப்பமான காலம் என்று

எடுத்துக் காட்டுவர். அவ்வாறாயின் அமைதியான காலங்களில் மொழியில் வேற்றுமைகள் தோன்றக் கூடாது அல்லவா?

5. புதைந்து கிடக்கும் மொழியில்பு மற்றொரு காரணம் என்பர். ஒரு மண்ணில் முன்பே வாழும் ஓர் இனம் புதிதாக வந்து சேர்ந்த இனத்தோடு கலக்கும்போது ஒலி மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. அதாவது முன்பே இருந்த மக்கள் புதிய மொழியைக் கற்கும்போது அவர்கள் தமக்குரிய ஒலிப்பழக்கங்களை அறிந்தோ அறியாமலோ புகுத்தியமையால் இம்மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன.

6. மக்களுடைய நாகரிக மாறுபாடுகள் மற்றொரு காரணம் என்பர். சில ஒலிகளைக் குறிப்பிட்ட சில மக்களைப் போல ஒலிப்பதே நாகரிகம் எனக்கருதி ஒலிக்க முற்படுகின்றனர். இது சில ஒலிகள், சொற்கள் பரவுவதற்குக் காரணமாக அமையலாம்.

ஒலிமாற்றங்கள் நிகழ்வதற்கு ஒரு வரையறை இல்லை. ஒரு சொல்லில் இவ்வளவுதான் ஒலி மாற்றங்கள் நிகழும் என்று கூறமுடியாது. ஒலி மாற்றங்கள் நிகழ்வதற்கு வேர் என்றோ வேரொடு இணையும் உருபுகள் என்றோ வேறுபாடுகள் இல்லை. சொல்லில் எங்கும் எம்மாற்றங்களும் நிகழலாம். இது எல்லையின்றி நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கும்.

இடத்திற்கு இடம் மொழி வெவ்வேறு விதமாகப் பேசப்படுகிறது. இதனால் இடம் வேறுபாட்டால் மொழி பேசும் விதமும் மாறிவிடும் என்று கூறுவது பொருந்தாது. சான்றாக மதுரையில் உள்ள தமிழர்களில் ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்த நூறு குடும்பங்கள் தனியாகப் பிரிந்து அந்தமான் தீவில் குடியேறி விட்டன என்று வைத்துக் கொள்வோம். அவர்களுடைய மற்ற உறவினர்கள் மதுரையிலேயே தங்கிவிடுகின்றனர். மறுநாள் இவர்களுடைய தமிழ் இந்த இடவேறுபாட்டால் உடனே மாறிவிடுமா என்றால் வேறுபடாது. எனவே இடவேறுபாடு ஒன்றே மொழியில் மாற்றங்கள் ஏற்படக் காரணம் என்று கூறுவது பொருந்தாது.

எந்த இடத்தில் எந்த மாற்றம் எப்போது நிகழும் என்று நாம் முன்பே கூறிவிட முடியாது. தோன்றிய மாற்றங்களைக் கண்டு அவை காணப்படுகின்ற இடங்களைத்தான் விளக்க முடியும். இவ்வாறு மாற்றங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வகையான இட வரையறை பெற்றிருப்பதால் மொழியைப் புரிந்து கொள்வதில் ஏற்படும் இடர்ப்பாடுகள் பல. ஒரே இடத்தில் இருக்கும் இருவர், ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்கின்றனர். அவர் அந்த இடத்தை விட்டு விலகிச் செல்லப் புரியாத பேச்சுமொழியைக் காண்பார். அம்மொழி பேசப்படுகின்ற எல்லைக்கோட்டை அடையும்பொழுது அவருக்குப் புரியாத பகுதிகள் மலிந்திருக்கும். இதனால் மொழி பேசப்படுகின்ற எல்லைக் கோட்டில் இருப்பவர்கள், எடுத்துக்காட்டாக நாகர்கோவிலிலும் சென்னையிலும் இருப்பவர்கள், ஒருவரையொருவர் புரிந்துகொள்வது கடினமாக இருக்கும். இரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட திருச்சி, தஞ்சாவூர் முதலிய இடங்களில் இம்மாறுபாடுகள் இடைப்பட்ட நிலையில் இருக்கும்.

ஒலியனியல் உருபனியல் தொடரனியல் மாற்றங்கள்

Phonological, Morphological and Syntactic Changes

ஒலியனியல்:

ஒவ்வொரு மொழியிலும் பொருள் வேறுபாட்டைத் தரும் அடிப்படை ஒலிகளை முதல் ஒலிகள் அல்லது ஒலியன்கள் என்று கூறுவர். பொருள் வேறுபாட்டினைத் தராமல் இடத்தாலும் முயற்சியாலும் வேறுபட்டு அமையும் ஒரே ஒலியனின் மாற்று வடிவங்களைத் துணை ஒலிகள் என்பர். தமிழைப் பொருத்த வரையில் க, ச, ட, த, ப போன்ற வல்லொலிகள் ஒலியன்களாகவும்; **ga, ja, da, dha, ba** போன்றன துணை ஒலிகளாகவும் அமைகின்றன. ஒலியன்களும் துணை ஒலிகளும் மொழிக்கு மொழி வேறுபட்டு அமைகின்றன. ஒரு மொழியின் ஒலியன்கள் அடுத்த மொழியிலும் ஒலியன்களாக அமைய வேண்டியதில்லை. ஒரு மொழியின் ஒலியன்கள் அடுத்த மொழியில் துணை ஒலிகளாக அமைவதையும் காணலாம். தமிழில் "ப" ஒலியனாகவும் "ba" துணை ஒலியாகவும் அமைய, ஆங்கிலத்தில் **Pa, ba** ஆகிய இரண்டுமே ஒலியன்களாக அமைகின்றன.

பழந்தமிழர் அடிப்படை ஒலிகளை முதலெழுத்துகள் என்றும், சார்ந்து வரும் ஒலிகளைச் சார்பெழுத்துகள் என்றும் அறிவியல் கண்ணோட்டத்தோடு பிரித்துள்ளனர். பொருளை வேறுபடுத்தி நிற்கும் பொருள் உணர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத அடிப்படை ஒலிகளை மட்டுமே பழந்தமிழர் ஒலியெழுத்துகளாகக் கொண்டனர். அந்தந்த மொழிக்குரிய முதல் ஒலிகளை மட்டுமே ஆராய்ந்து அவற்றிற்கேற்ற வரிவடிவங்களை அமைத்துக் கொண்டனர்.

ஒவ்வொரு மொழியிலும் குறிப்பிட்ட சில ஒலிகள் அதிக வழக்கில் இருப்பதைக் காணலாம். மலையாளம் போன்ற சில மொழிகளில் மூக்கொலிகள் மிகுந்துள்ளன. அவ்வாறே ஒலிகளைப் பொறுத்த வரையில்

ஒவ்வொரு மொழிக் குடும்பத்திற்கும் சிற்சில தனித்தன்மைகள் இருப்பதைக் காணலாம். திராவிட மொழிகளில் உயிரெழுத்துகளிலுள்ள குறில் நெடில் வேறுபாடு இன்றியமையாததாக இருக்க, ஏனைய மொழிகளில் அவ்வாறு இல்லை. மலையாளத்தில் மூக்கொலி மிகுந்திருப்பதைப் போன்று தெலுங்கில் உயிரொலி இயைபு மிகுந்து வருவதையும் கன்னடத்தில் "ப" ஒலி குறைந்து அதற்குப் பதிலாக "ஹ" ஒலி மிகுந்து வருவதையும் அவற்றின் தனித்தன்மை எனலாம்.

திராவிட மொழிகளின் ஒலிகளுக்கும் வடமொழி ஒலிகளுக்கும் அடிப்படையில் சில ஒற்றுமைகளும் வேற்றுமைகளும் உள்ளன. வடமொழியிலுள்ள உயிர்ப்பு ஒலிகள் தமிழில் அதிகமாக இல்லை. ஏனைய திராவிட மொழிகளிலும் அவை குறைவாகவே உள்ளன. இதனைப் போன்றே "ஸ, ஹ" போன்ற வடமொழியிலுள்ள உரசொலிகளும் தமிழில் இல்லை. தமிழிலுள்ள "ற, ன, ழ" போன்ற ஒலிகள் வடமொழியில் இல்லை.

உயிரொலிகளின் பிறப்பு:

ஒலிகளை உயிரொலிகள் என்றும் மெய்யொலிகள் என்றும் இரண்டாகப் பகுப்பர். நுரையீரலிலிருந்து புறப்பட்டு வாய்ப்பகுதிக்கு வரும் காற்று பல்வேறு பகுதிகளில் தடைபடும்போது மெய்யொலிகளும், தடையின்றி வெளிவரும்போது உயிரொலிகளும் பிறக்கின்றன. உயிரொலிகள் குரல்வளையிலேயே ஒலிப்பைப் பெற்றுவிடுகின்றன. உயிரொலிகள் பிறக்கும்போது ஒலியுறுப்புகளில் தடை ஏற்படாததால் பொதுவாக அவற்றை நாவினது எழுச்சி, இதழினது குவிவு ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு கூறுபடுத்துவர். நாவானது அடியில் படிந்திருக்கும் நிலையில் அகரமும்; முன்னோக்கி மேலெழும்போது இகரமும்; பின்னோக்கி மேலெழும்போது உகர ஒலியும் பிறக்கின்றன.

மெய்யொலிகளின் பிறப்பு:

நுரையீரலிலிருந்து வெளிவரும் காற்று வாய்ப்பகுதியின் பல்வேறு இடங்களில் தடைபடும்போது மெய்யொலிகள் பிறக்கின்றன. இலக்கண அறிஞர்கள் இம்மெய்யொலிகளை வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என்று மூன்றாகப் பகுப்பர். அவர்கள் கருத்துப்படி க, ச, ட, த, ப, ற என்ற ஆறும் வல்லினம் எனப்படும். மூக்கின் வழியாகப் பிறக்கும் ங, ஞ, ண, ந, ம, ன ஆகிய ஆறும் மெல்லொலிகள் அல்லது மூக்கொலிகள் எனப்படும். ய, ர, ல, வ, ழ, ள ஆகிய ஆறும் இடையினம் என்று வழங்கப்படும். வல்லினம் மார்பையும், மெல்லினம் மூக்கையும், இடையினம் மிடற்றையும் (கழுத்து) இடமாகக் கொண்டு பிறக்கும் என்பது நன்னூலாரின் கருத்து.

ஒலியன்களை வகைசெய்யும் முறை

சாதாரண மனிதன் புதிய ஒரு மொழியைப் பேசப் பழகும் நிலையும், மொழியியல் வல்லுநன் ஒரு மொழியின் ஒலியன்களைக் கண்டறியும் முறையும் ஏறத்தாழ ஒரே போக்குடையன. பேசும்பொழுது வெவ்வேறு ஒலியன்களை வெவ்வேறாகச் சூழ்நிலைகளுக்குத் தக்கவாறு உச்சரிக்கப் பழகிக்கொள்கிறான். அவை மயங்கி வரும் முறைகளும் தெளிவாகக் கைவரப் பெறுகிறான். அவை உணராமலே அவை நிகழ்கின்றன. மொழியியல் வல்லுநன் அம்மொழியின் ஒலியன்கள் எவை, அவற்றின் வரன்முறை யாது என்று காணும் நோக்கத்துடனேயே ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுவான். கற்பவன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தடுமாறி முன்னேறுவது போன்று இவனும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தன் முயற்சியில் முன்னேறுவான்.

ஒலியன்களைக் காணும் முயற்சியில் ஈடுபடுபவன் முதலில் அம்மொழியை ஒலி எழுத்துகளால் எழுதிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அவ்வாறு எழுதுவதற்கு நுட்பமான காதும் மிகுந்த பயிற்சியும் வேண்டும். பிற மொழியில் காணப்படுகின்ற புதிய ஒலிகள் எல்லாம் அவனுக்கு, அவன் தாய்மொழியில் உள்ள ஒலிகளாகவே தோன்றும். அதனால் அதே எழுத்துகளால் அப்புதிய ஒலிகளை எழுதிவிடுகிறான். இந்தச் சிக்கலிலிருந்து நீங்குவதற்கு ஒலியியலில் மிகுந்த பயிற்சி வேண்டும். அதிகமான மொழிகளை அவன் கேட்டு ஒலி எழுத்துகளில் எழுதிப் பழகி இருக்க வேண்டும்.

ஒலியன்களை எழுதும்போது ஏற்படும் பிழைகள்:

ஒரு மொழியை ஒலியன்களில் எழுதும்பொழுது நான்கு வகையான பிழைகள் எழுவது இயல்பு. அவை 1. மிகைபட எழுதுதல், 2. குறைபட எழுதுதல், 3. தவறாகப் பிரித்தல், 4. தனிப்பட்டார் குறைகள் என்பனவாகும்.

மிகைபட எழுதுதல்:

ஒரு ஒலியனுடைய மாற்றொலிகளுக்கு எல்லாம் தனித்தனி வரிவடிவங்கள் கொடுத்து எழுதுதல் மிகைபட எழுதுதலாம். இந்தியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவன், ஆங்கிலத்தை எழுதும்பொழுது, மூச்சுடை அடைப்பான்களாகச் சொற்களின் முதலில் உயிரின் முன்பு வருகின்ற அட்டைப்பான்களை எழுதுவான். ஆனால் அது ஆங்கிலத்தில் மாற்றொலியே ஆகும்.

குறைபட எழுதுதல்:

இரண்டு அல்லது அவற்றிற்கு மேற்பட்ட ஒலியன்களுக்கு ஒரே வரிவடிவைக் கொடுத்து எழுதுதல் குறைபட எழுதுதல் ஆகும். ஆங்கில மொழியில் மூச்சுடை அடைப்பான்கள் ஒலியன்களாக இல்லை. ஆகையால் அவன் இந்தி மொழியை ஒலி எழுத்துகளில் எழுதும்பொழுது மூச்சுடை அடைப்பான்களை மூச்சில்லா அடைப்பான்களாகவே எழுதிவிடுகிறான்.

தவறாகப் பிரித்தல்:

மயங்கி வருகின்ற இருவேறு ஒலியன்களுக்கு அவை ஒரே ஒலி எனக்கருதி ஒரே வரிவடிவைக் கொடுத்து எழுதுதலும், ஒரு ஒலியினை மயங்கி வருகின்ற

இரண்டு ஒலியன்கள் எனக்கருதி இரண்டு வரிவடிவங்கள் கொடுத்து எழுதுதலும் இதில் அடங்கும்.

தனிப்பட்டார் குறைகள்:

இத்தவறுகள் வராமல் தடுப்பதற்கு ஒரே வழி அழுத்தமான ஒலியியல் பயிற்சியே ஆகும். எழுதும்பொழுது மிகவும் கவனமாக எவ்வளவு விரிவாக ஒலிகளைக் குறிக்க முடியுமோ, அவ்வளவு விரிவாகக் குறிக்க வேண்டும். தப்பும் தவறுமாக எழுதப்பட்ட மூலங்களிலிருந்து இக்குறை எதனையும் நீக்க முடியாது. கவனமாக எழுதப்பட்ட பின்பும் ஐயங்கள் வந்தால் உணர்த்துவோனைப் பேசச்சொல்லிக் கேட்டு, நாம் எழுதிக்கொண்டதைத் திருத்துவதே முறையாகும்.

ஒலியன்களைக் கண்டறியும் முறை:

ஒரு மொழியின் ஒலியன்களைக் கண்டறிவதற்கு அம்மொழியின் இலக்கண அமைதியின் உதவியை நாடக்கூடாது. ஒலியன்களைக் கண்டறியும் முயற்சியும் மொழியின் இலக்கண அமைதியைக்காணும் முயற்சியும் ஒன்றாகச் செல்லலாம். ஆனால் ஒலியன்களை இலக்கண அடிப்படையில் காண முயலுதல் ஆகாது. இலக்கண அமைப்பை ஒலியன்களின் துணைகொண்டு விளக்க முயலலாம். மொழியின் அமைப்பின் ஒரு நிலையை விளக்கும்பொழுது, அதற்குக் கீழுள்ள நிலையைத் துணையாக நாடலாமே ஒழிய, அதற்கு மேல் உள்ள நிலையை நாடுதல் கூடாது.

ஒலியன்களைக் கண்டறிவதற்கு மேலே கூறிய நான்கு கோட்பாடுகளில் ஒலி ஒற்றுமையும் ஒன்று. ஆராய்ச்சியில் எடுத்துக்கொண்ட மூலத்தில்

காணப்படுகின்ற ஒலிகளை எல்லாம் ஒரு ஒளிப்பட்டியலில் எழுதிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அதன் பின்பு எந்த எந்த ஒலிகள் எல்லாம் ஒரே ஒலியனின் மாற்றொலிகளாக இருக்கலாம் என்று ஐயுறுகிறோமோ அவற்றை ஒரு கோட்டினில் இணைத்துக் காட்டுதல் வேண்டும். அவ்வாறு கோட்டில் அகப்பட்டவை அனைத்தும் ஒரு சந்தேக ஒலிக்கூட்டம் என்று கொள்ளுதல் வேண்டும். இந்தச் சந்தேக ஒலிக்கூட்டங்களில் அக்கப்பட்ட ஒலிகள் வேற்றுநிலை வழக்கில் குறைந்த வேற்றுமையுடைய இரட்டையர்களில் வருகின்றனவா என்று முதலில் பார்க்க வேண்டும். வருமாயின் அவை வெவ்வேறு ஒலியன்கள் என்று முடிவு செய்து கொள்ளலாம். இத்தகைய இரட்டையர்கள் கிடைக்கவில்லை என்றால் அவை துணைநிலை வழக்கில் வருகின்றன என்று கருதி கருதுகோள் ஒன்றை அமைத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். இந்தக் கருதுகோள் இவ்வொலிகள் வருகின்ற சூழ்நிலையில் காணப்படுகின்ற சிறப்பியில்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டோ அல்லது அதே போன்ற வேறொரு சந்தேகக் குழுவினிடையே காணப்படுகின்ற இயல்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டோ அமைந்திருத்தல் வேண்டும். உதாரணமாக, [p b] இரண்டும் துணைநிலை வழக்கில் வருகின்றன என்றிருக்குமானால் [t d] என்பனவற்றைக் கருதும்பொழுதும் [p b] இரண்டிற்கும் உரிய சூழ்நிலையே இதற்கும் பொருந்தும் எனக்கொண்டு, அது ஒத்து வருகிறதா என்று பார்க்க வேண்டும். அது ஒத்து வந்தால் அதனையே கருதுகோளாகக் கொண்டு, மேலும் பல சான்றுகளில் இம்முடிவு சரியாக வருகிறதா என்று காண வேண்டும். எவ்வளவு அதிகமான மூலங்களில் இது ஒத்து வரக் காண்கிறோமோ அவ்வளவு இம்முடிவு உறுதிபெறும்.

தமிழ்மொழிச் சிறப்பில் ஒலியனின் பங்கு:

திராவிட மொழிகள் அனைத்திலும் சிறந்த இலக்கிய வளமும் திருந்திய அமைப்பும் கொண்டது தமிழ்மொழி ஆகும். மிகச் சிறந்த அடிப்படைச் சொல் வடிவங்களைப் பெற்றிருப்பதோடு மற்ற மொழிகளுக்குத் தரத்தக்க வகையில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வடிவங்களையும் அது தாங்கி வருகிறது. மிகவும் தொன்மை வாய்ந்த மொழிகளுள் தமிழும் ஒன்று. இது திருந்திய இலக்கிய வளம் மிக்க மொழியாகும்.

தமிழ் மொழியின் சொற்களும் இலக்கண வடிவங்களும் தொன்றுதொட்டு வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன. அகத்தியம், தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கண நூல்கள் தமக்கு முன்பிருந்த ஆசிரியர்களின் கருத்துகளையும் ஏற்றுக்கொண்டமையை என்பர், என்மனார், என்ப எனும் சொற்களால் குறிப்பிடுகின்றன. பிறமொழி இலக்கணம் தமிழின்மேல் புகுத்தப்படவில்லை. தன்னியல்பாய் எழுந்த இலக்கணமே தமிழ்மொழிக்கு அமைந்துள்ளது.

ஒரு பொருளைக் குறிக்கத் தமிழில் பல சொற்கள் வழங்குகின்றன. ஏனைய திராவிட மொழிகளில் அவை ஒவ்வொன்றும் தனித்தனிச் சொற்களாக நிலவுகின்றன. இவ்வியல்பே தமிழின் சொல் வளத்துக்குக் காரணம் ஆகும். வீடு, இல், மனை, குடில் எனும் சொற்கள் தமிழில் ஒரு பொருளையே குறிக்க வழங்குகின்றன. வீடு ஒன்றே இன்று பேச்சு வழக்கிலும் ஏட்டு வழக்கிலும் மிகுதியாக இடம்பெற்றுள்ளது.

ஒலியனியல் சிறப்பு:

1. தமிழ் மொழியில் அ, இ, உ, எ, ஒ என்னும் ஐந்து குறில்களும் ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஓ என்னும் ஐந்து நெடில்களுமாகப் பத்து உயிரொலியன்கள் உள்ளன.

பதினாறு மெய்யொலியன்கள் உள்ளன. அவை கீழ்வருமாறு.

க், ச், ட், த், ப், ற் - வல்லினம்

ஞ், ண், ம், ன் - மெல்லினம்

ய், ர், ல், வ், ழ், ள் - இடையினம்

இவற்றுள் னகரம் றகரத்திற்கு முன்னர் னகரமாகவும்; தகரத்திற்கு முன்னர் நகரமாகவும் ஒலிக்கிற இடச்சார்பாக மாறும் வெறும் மாற்றொலியாகவே உள்ளது.

2. சொல் முதலில் மயக்கம் வராது.

3. சொல்லீற்றில் வல்லின மெய்கள் வாரா. எனவே சொல்லீற்றில் அவை உகரத்தைத் துணையாகக் கொண்டு ஒலிக்கின்றன. இவ்வுகரம் குற்றியலுகரம் எனப்படும்.

சான்று:

நாக்கு, நெஞ்சு, முரடு, செய்து, செம்பு, வயிறு

4. வல்லின் மெய்கள் ஆறும் ஒலிப்பில்லா வெடிப்பொலிகள் ஆகும். ஒலிப்புடை ஒலிகளும் மூச்சொலிகளும் திராவிட மொழிகளுக்கு உரியவை அல்ல.

5. ட், ண், ழ், ள் என்னும் நாமடி ஒலிகள் உள்ளன.

6. உயிரொலி மயக்கம் வருதல் அரிது. இதனைத் தவிர்ப்பதற்காக உடம்படு மெய்கள் உயிர்களுக்கிடையில் வருகின்றன.

சான்று:

தெரு+இல்= தெருவில் ; வழி+இல்= வழியில்

7. தனி மெய்யும் இரட்டித்த மெய்யும் வேற்றுநிலை வழக்கில் வருகின்றன.

சான்று:

படம், பட்டம்; பலி, பல்லி

உருபனியல்

உருபன்களைச் சான்று தந்து விவரிக்க:

பொருளோடு நேரடியான தொடர்புடையது உருபன். உருபன் ஒலியன்களால் ஆனது. அதில் ஒன்றோ பலவோ ஒலியன்கள் இருக்கலாம். இவ்வொலியக் கூறு மறித்துவரும் இயல்புடையது. பொருள் தரும் மிகச்சிறிய ஒலியக்கூறுதான் உருபன். அது சொல்லாகவோ, அசையாகவோ, அசையின் கூறாகவோ இருக்கலாம். ஆனால் எல்லாச் சொல்லும் அசையும் அதன் கூறும் உருபன்களே என்று கூற முடியாது. இரண்டு உருபன்கள் ஒரே வடிவுடையதாகவும் இருக்கலாம். ஒரு சொல்லில் உருபன்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட முறையிலேயே வரும்.

Walk, Walks, Walking, walked இவற்றில் **walk** என்பது மறித்து வரும் ஒலியக்கூறு. அது ஒரு உருபன். **பாடு, பாடுகிறான், பாடுவான்** என்னும்பொழுது **பாடு** என்பது மறித்துவரும் ஒரு ஒலியக்கூறு. அது ஒரு உருபன். ஆனால் மறித்து வரும் இயல்புடைய ஒலியக்கூறுகள் எல்லாம் உருபன் என்று கூறிவிட முடியாது. **தயிர், பயிர், உயிர்** என்னும் சொற்களில் **-யிர்** ஒரு மறித்துவரும் ஒலியக்கூறு. **காய், தாய், பாய், நாய், வாய்** என்னும் சொற்களில் **-ஆய்** ஒரு மறித்து வரும் ஒலியக்கூறு. ஆனால் அவை உருபன்கள் அல்ல. அவை பொருள் தரும் ஒலியக் கூறுகள் அல்ல.

உருபனைப் பொருள் தரும் மிகச்சிறிய ஒலியக்கூறு என்கிறோம். **தயிர், பயிர், உயிர்** ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு உருபன். ஒவ்வொன்றும் தனித்தனிப் பொருளுடையது. இவற்றைத் **த-யிர், ப-யிர், உ-யிர்** என்று பிரித்தால் அதிலுள்ள **த, ப, உ** என்பவற்றிற்குப் பொருள் இல்லை. **-யிர்** என்பதற்கும் பொருள் இல்லை. ஆகையால் இவற்றை மேலும் சிறு கூறுகளாகப் பிரிக்க முடியாது. ஆனால் **தயிரை, பயிரை, உயிரை** என்னும்பொழுது **தயிரை-ஐ, பயிர்-ஐ, உயிர்-ஐ** எனப் பிரித்து **ஐ** என்ற

மறித்து வரும் கூறினை இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருள் தரும் உருபன் என்று கூறுகிறோம்.

ஒரு மொழியில் ஒரு உருபனின் பொருள் அம்மொழியில் அதன் மொத்த வருகை என்று கூறலாம். பார்த்துக் கொடுத்த மாம்பழம் என்பது ஒரு சொற்றொடர். இதனைக் கொடுத்த பார்த்து மாம்பழம் என்றோ, மாம்பழம் கொடுத்த பார்த்து என்றோ கூறமுடியாது. வினையெச்சம், பெயரெச்சம், பெயர் என்ற முறையில்தான் வரவேண்டும். இவ்வருகை வினையெச்சம், பெயரெச்சம் ஆகிய இவ் உருபனின் பொருளை விளக்குகிறது. **I want to go** என்னும் வாக்கியத்தில் **to** இல்லாமல் இவ்வாக்கியம் அமையாது. **I want go** என்பது ஆங்கிலம் ஆகாது. **to** என்பதன் பொருள் என்ன? வாக்கியத்தில் சில சொற்களை இணைக்கும் வேலையை அது செய்கிறது. அதுதான் அதன் பொருள்.

சொல் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு உருபன் என்று கூறமுடியாது. இவ்வாறு கூறியவுடன் சொல்லை எவ்வாறு விளக்குவது என்ற கேள்வி எழும். இரண்டு விட்டிசைகளின் இடையேயும் தனிவடிவாகவும் வரும் ஆற்றலுடைய சிறிய ஒலியக் கூறுகள் சொற்கள் என்று கருதுவோம். **படி** என்பது ஒரு சொல்; ஒரே உருபன். **படித்தான்** என்பது ஒரு சொல். **படி+த்த்+ஆன்** என்று மூன்று உருபன்கள் இருக்கின்றன. **படி** என்பது ஈரசைச் சொல். ஆனால் ஒரே உருபன்.

ஒவ்வொரு மொழியிலும் உருபன்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட முறையில்தான் வரும். **படிக்கிறான்** என்னும்பொழுது **படி+க்க்+இற்+ஆன்** என **வேர்+எச்சம்+நிகழ்காலம்+ஆண்பால்** என்ற இந்த முறையிலேயே தமிழில் வினைமுற்றில் உருபன்கள் வரலாம். ஆன் படிக்கிற் என்று வரமுடியாது. பிற மொழிகளில் உருபன்கள் தமிழ் மொழியைப் போலன்றி மாறி வரலாம். எனவே ஒவ்வொரு மொழியிலும் உருபன்கள் அம்மொழிக்கென அமைந்த முறையிலேயே வருதல் வேண்டும். மாறி வருதல் ஆகாது.

உருபங்களும் சொல்லாக்கமும் குறித்து விளக்குக:

ஒலியன்கள் இணைந்து பொருள் தரும் அசைகளாக மாறும்போது அவை உருபன்கள் எனப் பெயர் பெறுகின்றன. ஒலியன்கள், உருபன்கள், சொற்கள் ஆகியன ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையன. தனி ஒலியன்களே உருபன்களாகவும் சொற்களாகவும் நின்றலுண்டு.

சான்று:

ஆ- பசு ; ஏ- அம்பு

மேற்காட்டிய "ஆ" மற்றும் "ஏ" என்னும் இரு ஒலியன்களும் பொருளைத் தருவதாலும் தனித்து நிற்பதாலும் தனி உருபன்களாகவும் சொற்களாகவும் செயல்படுகின்றன. ஆனால் எல்லா ஒலியன்களும் உருபன்கள் ஆவதில்லை. அதே சமயம் உருபன்களாக நின்றல் உண்டு.

கடல், மரம்- இவை சொற்களாகவும் உள்ளன. அதே சமயம் மேலும் கூறுபடுத்த முடியாமலும், கூறுபடுத்தினால் பொருள் தராமலும் அமைவதால் இவை உருபன்களாகவும் கொள்ளப்படுகின்றன. ஆனால் எல்லாச் சொற்களையும் உருபன்களாகக் கொள்ள முடியாது. பழங்கள், நாய்கள் என்பன தனிச்சொற்கள். ஆனால் அவை தனி உருபன்கள் அல்ல. இவை முறையே பழம்+கள்; நாய்+கள் என்று இரு உருபன்கள் இணைந்த சொற்களாக உள்ளன. எனவேதான் பொருளைத் தருகின்ற மிகச்சிறிய அசையே உருபன் ஆகும்.

உருபன்களை மொழிநூலார் கட்டுவடிவம் என்றும் தனிவடிவம் என்றும் இரண்டாகக் கூறுபடுத்துவர். தனித்தியங்கும் ஆற்றலுடைய உருபன்களைத் தனிவடிவங்கள் என்றும்; தனித்தியங்கும் ஆற்றல் அற்றனவாய், பிற தனி வடிவங்களோடு இணைந்தியங்கும் வடிவங்களைக் கட்டுவடிவங்கள் என்றும் கூறுவது மரபு. மேற்காட்டிய நாய்கள், மரங்கள் என்னும் இரு சொற்களிலும்

நாய், மரம் என்பன தனிவடிவங்களாகவும் கள் என்னும் பன்மை விசுதி கட்டு வடிவமாகவும் அமைகின்றன.

சொற்கள்:

எழுத்து தனித்தோ, தொடர்ந்தோ; உருபன் தனித்தோ, தொடர்ந்தோ சொற்கள் அமைகின்றன. சொல்லுக்கு முடிந்த முடிபாக ஒரு விதிமுறை விளக்கம் வகுத்தல் மிக அரிது. சொல் என்பது மிகச்சிறிய தனிவடிவம். இலக்கண அறிஞர்கள் சொற்களை பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல் என நான்காக வகைப்படுத்துவர். மொழிநூலார் பொதுப்பொருளை உணர்த்தும் சொற்கள், இலக்கணப்பொருளை உணர்த்தும் சொற்கள் என இருவகையாகப் பிரிப்பர்.

சொற்களை எழுத்துகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஓரெழுத்து ஒருமொழி, ஈரெழுத்து ஒருமொழி, இரண்டுக்கு மேற்பட்ட எழுத்துகளாலான சொற்கள் என்று மூன்று வகையாகப் பிரிக்கும் மரபினைத் தொல்காப்பியத்தில் காணமுடிகின்றது.

சொல்லாக்கம்:

திராவிட மொழிகளில் அடிச்சொற்கள் தனித்து நின்று சொல்லாகச் செயல்படுவதைக் காணலாம். வினையடிச் சொற்கள் எல்லாம் இம்மொழிகளில் ஏவல் வடிவங்களாக உள்ளன. இதைத்தவிர வினைச்சொற்களோடு கால இடைநிலை, எதிர்மறை இடைநிலை, தன்வினை, பிறவினை உருபுகள், பாலறி கிளவிகள் ஆகியன ஒட்டி ஒட்டி ஒட்டுநிலையாகப் பெரும்பாலான சொற்கள் அமைகின்றன. தமிழில் பல அடிச்சொற்கள் பெயருக்கும் வினைக்கும் பொதுவாக நிற்கின்றன.

சான்று:

பூ- பெயர்; பூத்தது- வினை.

வல்லொலிகளை இறுதியிலே கொண்டு முடியும் சொற்கள் ஒலித்துணையாக உகரத்தைப் பெற்று நிற்பதைக் காணலாம். இவ்வாறன்றி அடிச்சொற்கள் தனி விசுதிகள் இணைந்தும் சொற்கள் அமைவதைக் காணலாம். திராவிட மொழிகளின் அடிச்சொற்கள் பொதுவாக ஓரசைச் சொற்களாக அமைகின்றன. இவற்றோடு பொருட்சிறப்பை நோக்கி ஆக்கவிசுதிகள் இணைக்கப்படுகின்றன. அடிச்சொற்களோடு இணையும் இலக்கண விசுதிகள் காலம், திணை, பால், எண், இடம் ஆகியவற்றை உணர்த்துகின்றன.

தமிழ்மொழிச் சிறப்பில் உருபனின் பங்கு:

திராவிட மொழிகள் அனைத்திலும் சிறந்த இலக்கிய வளமும் திருந்திய அமைப்பும் கொண்டது தமிழ்மொழி ஆகும். மிகச் சிறந்த அடிப்படைச் சொல் வடிவங்களைப் பெற்றிருப்பதோடு மற்ற மொழிகளுக்குத் தரத்தக்க வகையில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வடிவங்களையும் அது தாங்கி வருகிறது. மிகவும் தொன்மை வாய்ந்த மொழிகளுள் தமிழும் ஒன்று. இது திருந்திய இலக்கிய வளம் மிக்க மொழியாகும்.

தமிழ் மொழியின் சொற்களும் இலக்கண வடிவங்களும் தொன்றுதொட்டு வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன. அகத்தியம், தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கண நூல்கள் தமக்கு முன்பிருந்த ஆசிரியர்களின் கருத்துகளையும் ஏற்றுக்கொண்டமையை என்பர், என்மனார், என்ப எனும் சொற்களால் குறிப்பிடுகின்றன. பிறமொழி இலக்கணம் தமிழின்மேல் புகுத்தப்படவில்லை. தன்னியல்பாய் எழுந்த இலக்கணமே தமிழ்மொழிக்கு அமைந்துள்ளது.

ஒரு பொருளைக் குறிக்கத் த மிழில் பல சொற்கள் வழங்குகின்றன. ஏனைய திராவிட மொழிகளில் அவை ஒவ்வொன்றும் தனித்தனிச் சொற்களாக நிலவுகின்றன. இவ்வியல்பே தமிழின் சொல் வளத்துக்குக் காரணம் ஆகும். வீடு, இல், மனை, குடில் எனும் சொற்கள் தமிழில் ஒரு பொருளையே குறிக்க வழங்குகின்றன. வீடு ஒன்றே இன்று பேச்சு வழக்கிலும் ஏட்டு வழக்கிலும் மிகுதியாக இடம்பெற்றுள்ளது.

உருபனியல் சிறப்பு

1. தமிழ்மொழி ஒட்டுநிலை வகையைச் சார்ந்தது. வேர்ச்சொற்களுடன் பின்னொட்டுகளைச் சேர்த்து வெவ்வேறு இலக்கணச் சொற்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன. தமிழ் மொழியில் முன்னொட்டோ உள்ளொட்டோ இல்லை.

சான்று:

செய்த்+ ஆன்= செய்தான்

செய்த்+அ = செய்த

செய்கிறு+ஆன்= செய்கிறான்

செய்த்+ஆல்= செய்தால்

2. எண் பகுப்பில் ஒருமை, பன்மை என்ற இருவகையே உண்டு

சான்று:

மாடு, மாடுகள், வந்தேன், வந்தோம்

3. பால் பகுப்பில் ஆண், பெண் என்ற இருவகையே உண்டு

சான்று:

பார்த்தான், பார்த்தாள்

4. மூவிடப் பெயர்களில் ஒருமைக்கு னகரமும், பன்மைக்கு மகரமும் விகுதிகள் ஆகும்

சான்று:

யான், தான்- ஒருமை

யாம், தாம்- பன்மை

5. பெயர்ச்சொல்லுக்கும் வேற்றுமை உருபுக்கும் இடையில் சாரியை வருதலும் உண்டு

சான்று:

கண்+ஆல்= கண்ணால், கண்ணினால்

6. ஒருமையில் மரியாதைப் பன்மை வழங்குதல் உண்டு

சான்று:

மகாத்மா காந்தி பேசினார்

7. வினை முற்றுகளே எழுவாயை உணர்த்தும்

சான்று:

பார்த்தான்-(அவன்) பார்த்தான்

பார்த்தாள் - (அவள்) பார்த்தாள்

பார்த்தது - (அது) பார்த்தது

தொடரனியல்

வாக்கியத்தின் அமைப்பை விளக்குவது தொடரனியல். சொற்கள் முறைப்படி அமைந்து பொருளைத் தரும்போது அது சொற்றொடர் என்று கருதப்படும். சொற்களின் சேர்க்கை பேசுவோன் கேட்போன் ஆகியோர் மனநிலைக்கு ஏற்ப அமைந்து கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்குத் துணைசெய்ய வேண்டும். தொடர்களில் அமையும் சொற்களின் சேர்க்கை பெரும்பாலும் ஒரு குறிப்பிட்ட மரபுப்படியே அமைகின்றது. இம்மரபு மொழிக்கு மொழி மாறுபடுதல் இயல்பே. சான்றாக ஆங்கில மொழியில் அதிகமாக வினைச்சொற்கள் முற்றுத் தொடர்களின் (Finite Sentences) நடுவிலும், தமிழ் மொழியில் வினை முற்றுக்கள் தொடரின் இறுதியிலும் அமைவதைக் காண்கிறோம்.

தமிழ் மொழியில் முற்றுத் தொடர்களில் எழுவாய் முதலிலும் வினை முற்றுக்கள் இறுதியிலும் அமைகின்றன. செயப்படுபொருள் இவ்விரண்டிற்கும் இடையில் இடம்பெறும். பெயரடைகள் பெயர்களுக்கு முன்னர் இடம்பெறுகின்றன. உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் பேசும் இடங்களிலும் கவிதை வடிவிலும் இந்நிலை மாறியும் அமைதல் உண்டு.

தமிழ்த் தொடரன் சிறப்பு:

1. இந்தி போன்ற வட இந்திய மொழிகளில் பெயரடைக்கும் அதை அடுத்து வரும் பெயருக்கும் இடையே எண், பால் ஆகியவற்றால் இயைபுகள் இருப்பதைக் காணலாம்

சான்று:

அச்சா லட்கா - நல்ல பையன்

அச்சி லட்கி - நல்ல பெண்

அச்சே லட்கே - நல்ல பையன்கள்

திராவிட மொழிகளில் குறிப்பாகத் தமிழ் மொழியில் இத்தகைய இயைபு இல்லை. நல்ல பையன், நல்ல பெண் என்று பெயரடைகள் பெயர்களோடு இயைபு இன்றியே வருகின்றன.

2. முற்றுத் தொடர்களின் இறுதியில் அமையும் வினைமுற்று வடிவங்கள் எழுவாயோடு எண்ணால் இயைபு கொண்டுள்ளன.

சான்று:

நான் வந்தேன் - ஒருமை

நாம் வந்தோம் - பன்மை

-இவை இரண்டும் தன்மை

நீ வந்தாய் - ஒருமை

நீர் வந்தீர் - பன்மை

நீங்கள் வந்தீர்கள் - மரியாதைப் பன்மை

-இம்மூன்றும் முன்னிலை

3. பெயருக்கும் பெயரடைக்கும் இடையில் இயைபு இல்லை

சான்று:

நல்ல பையன், நல்லபெண்

4. வினைக்கும் வினையடைக்கும் இடையில் இயைபு இல்லை.

சான்று:

சிறப்பாக விளையாடினான்,

சிறப்பாக விளையாடினாள்.

5. பெயருக்கும் வேற்றுமை உருபுக்கும் இடையில் இயைபு இல்லை.

சான்று:

அவனை, அதனை

6. தமிழில் முற்றுத் தொடர்கள் எழுவாய்- செயப்படுபொருள் -பயனிலை என்ற வரிசையில் அமையும்.

சான்று:

வள்ளுவர் திருக்குறள் எழுதினார்

7. பல பெயர்கள் தொடர்ந்து வரும்போது அவற்றை இணைத்ததற்கு உம் என்னும் இடைச்சொல்லை அப்பெயர்கள் எல்லாவற்றோடும் இணைக்கும் மரபைத் தமிழ் மொழியில் காணமுடிகின்றது. ஆனால் ஆங்கிலம் போன்ற மொழிகளில் உம் என்னும் இடைச்சொல்லுக்கு நிகரான and என்னும் இணைப்பு இடைச்சொல் அவற்றின் இறுதியில் மட்டுமே வருகின்றது.

சான்று:

இராமனும் சீதையும் இலக்குவனும் வந்தனர்

Rama Sita and Lakshmana came

தமிழ்த் தொடர் அமைப்பு

தமிழில் தொடர் அமைப்பின் அடிப்படையிலேயே சொல்லிலக்கணமும் எழுத்திலக்கணமும் ஆராயப்படுகின்றன. தொடர் இலக்கணம் அல்வழித்தொடர், வேற்றுமைத் தொடர் என்னும் இருவகை நிலைகளில் ஆராயப்படுகிறது. நிலைமொழி, வருமொழி புணரும் புணர்ச்சி, இவ்விருவகை நிலைகளில் அமைகிறது. தொடர் நிலைகளில் திராவிட மொழிகள் வடமொழிகளிலிருந்தும் பெரிதும் அடிப்படையில் வேறுபடுகின்றன. முதலில் எழுவாயும் அடுத்துச் செயப்படுபொருளும் இறுதியில் பயனிலையும் நின்றல் தமிழ் மரபாகும்.

சாத்தன் வீடு கட்டினான்

வடமொழியில் செயப்படுபொருள் இறுதியில் நிற்கும். ஆங்கிலமும் இவ்வகை அமைப்பினதே.

Sathan bought a house

செய்யுளிலும் உணர்ச்சி நிலையிலும் இம்முறை மாறி வருதலும் உண்டு.

கண்டனன் கற்பினாக் கணியை (கம்பர்)

பார்த்தேன் அவளை நேற்று (பேச்சுமொழி)\

வடமொழியில் பெயர்களே அன்றிப் பெயரடைகளும் பாலையும் எண்ணையும் உணர்த்துகின்றன. இந்தி மொழியும் இவ்வமைப்பு உடையதே.

அச்சா லட்கா – நல்ல பையன்

அச்சி லட்கி – நல்ல பெண்

அச்சே லட்கே – நல்ல பையன்கள்

தமிழ் மொழியில் பெயரடைகள் பால், எண், காட்டுவதில்லை. அவை இருதிணை ஐம்பால்களுக்குப் பொதுவாக வழங்குகின்றன.

நல்ல சிறுவன் – ஆண்பால்

நல்ல சிறுமி – பெண்பால்

நல்ல மக்க்கள் – பலர்பால்

நல்ல மாடு – ஒன்றன் பால்

நல்ல மாடுகள் – பலவின்பால்

ஆங்கில பொழியில் ஆண்பால் படர்க்கையில் மட்டும் எழுவாயும் பயனிலையும் பால் இயைபு பெறுதல் உண்டு.

He comes

ஏனைய இடங்களில் அந்நியதி இல்லை, பண்டைக் காலத்தில் இருந்திருக்கலாம்.

Thow cometh: He Comes

முன்னிலைப் பெயரிலும் ஆங்கிலத்தில் ஒருமைப் பன்மை வேறுபாடு மறைந்து விட்டது.

You

இஃது ஒன்றே முன்னிலைப் பன்மைக்குப் பொதுவாக வழங்குகிறது.

எழுவாய், பயனிலையாகத் தொடரும் தொடர் நிலையில் எழுவாயும் பயனிலையும் திணை, பால், எண் இடங்களால் ஒத்தியைதல் (concord) வேண்டும்.

சாத்தன் வந்தான்

சாத்தி வந்தாள்

சான்றோர் வந்தனர்

- இவை உயர்திணை.

அது வந்தது

அவை வந்தன

- இவை அஃறிணை. இவ் ஐந்தும் படர்க்கை.

நீ வந்தாய்

நீயிர் வந்தீர்

- இவை விரவுத் திணை. இவை முன்னிலை.

யான் வந்தேன்

யாம் வந்தோம்

- இவை விரவுத் திணை. இவை தன்மை.

தன்மை, முன்னிலை இருதிணைக்கும் பொது. தன்மையை உயர்திணைக்கே உரித்தென்பார் தொல்காப்பியர்.

அச்சம், வெகுளி, விரைவு முதலியன பற்றிச் சொற்கள் அடுக்கி வருதலும் உண்டு. அஃது அடுக்குத் தொடர் எனப்படும்.

பாம்பு பாம்பு – அச்சம்

அடி அடி – வெகுளி

போப் போ - விரை

இடப்பொருளைத் தரும் உருபுகள் வடமொழியிலும் ஆங்கிலத்திலும் இடப்பொருளின் முன் வரும் (Pre-positions). திராவிட மொழிகளில் அவ்வுருபுகள் இடப்பொருளுக்குப் பின்வரும் (Post positions). இது திராவிட மொழியின் சிறப்பியல்பாகும்.

On the table - ஆங்கிலம்

மேசையின் மேல் - தமிழ்

எழுவாய், செயப்படுபொருள், பயனிலை, எச்சம், முற்று என ஆற்றொழுக்காகச் சொற்கள் தொடர்ந்து நின்று பொருள் உணர்தல் தமிழ்த் தொடர் மரபாகும். வடமொழியில் உருபுகளை நோக்கியே பொருள் உணரப்படுவதால் கொண்டு கூட்டு, மொழிமாற்று முதலாய் பொருள்கோளே மரபாகும். பொதுவாகக் கொண்டு கூட்டுப் பொருள்கோள் வடமொழியில் மிகுதி என்பர். வடமொழித் தாக்குதலால் தமிழிலும் கொண்கூட்டும், மொழிமாற்றும் சில இடங்களில் வருகின்றன.

சுரை மிதப்ப அம்மி ஆழ - ஆற்றொழுக்கு

சுரையாழ அம்மி மிதப்ப - மொழிமாற்று

ஒருவர் என்பதும், அவர் என்பதும் ஆண், பெண் எனும் இருபாற்கும் பொதுவாக நின்றல், திராவிட மொழியின் தனித்தன்மையாகும். ஈண்டு ரகர ஈறு ஆண்பாலுக்கும் பெண்பாலுக்கும் பொதுவாக வருகிறது.

ஒருவர் வந்தார்

அவர் வந்தார்

ஆசிரியர் வந்தார்

தாம், தாங்கள் எனும் தற்சுட்டுப் பன்மைப் படர்க்கைப் பெயர்கள் இது காலத்து முன்னிலைக்கண் வந்து மரியாதையைக் குறிக்கின்றன.

சொற்பொருள் மாற்றம்

Semantic Changes

சொல்லும் பொருளும் குறித்து விளக்குக:

ஒருவரது கருத்துகளைப் பிறர்க்குப் பரிமாறிக் கொள்வதே மொழியின் நோக்கம். எனவே மொழியின் உயிர்நாடியாகப் பொருள் அல்லது கருத்து உள்ளது என்பது வெளிப்படை. இக்கருத்தினைக் கண்ணசைவு, முகக்குறிப்பு, கைகால் போன்ற உறுப்புகளின் அசைவுகள் வாயிலாகவும் தெரிவிக்கலாம். வாயிலிருந்து வருகின்ற ஒலிச்சேர்க்கையாகிய சொற்களின் வாயிலாகவும் தெரிவிக்கலாம். உடலுறுப்புகளின் வாயிலாகக் கருத்துகளைப் பரிமாறிக் கொள்வதைச் சைகை மொழி என்பர். இம்மொழி மிகக் கடினமானது. நன்கு அறிமுகமான அல்லது பயிற்சி பெற்ற பின்னரே சைகை மொழியைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

சொற்களின் வாயிலாகக் கருத்துகளை மிக எளிதில் பரிமாறிக் கொள்ளலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட மொழியை அறிந்தோரால் குறுகிய காலத்தில் நிறைந்த கருத்துகளைப் பேசிக்கொள்ள இயலும்.. சொற்கள் பெறுகிற சிறப்புக் காரணமாகவே சொல்லின் இன்னொரு பெயராகிய மொழி என்பது லாங்வேஜ் (Language) என்ற பொருளிலும் வழங்குகிறது.

ஒரு மொழியின் இன்றியமையாததும் மையமானதுமான கூறு சொல் ஆகும். பொருளை ஒரு மொழியின் உயிர் என்று சொன்னால், சொல்லை அதன் உடல் எனலாம். பொருளின்றிச் சொல் இல்லை. ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒரு குறிப்பிட்ட சூழலில் ஒரு பொருளை உணர்த்தக் கூடியது. இதனாலேயே தொல்காப்பியம் "எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே" (சொல்லதிகாரம், 155) என்று கூறுகிறது.

சொல் என்பது ஒரு பொருளின் விளக்கமும் அன்று, அதன் தன்மையைப் பற்றியக் குறிப்பும் அன்று. பொருளை உணர்த்தும் அறிகுறியாகிய

அடையாளமாகவே சொல் வழங்குகிறது. சொல் ஒன்று அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட எழுத்துக்களால் ஆனது. ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் கருத்துப் பொருள், இலக்கணப்பொருள் என்ற இருவகைப் பொருள்கள் உள்ளன. கருத்துப் பொருளே பரிமாற்றத்தின்போது உணரக்கூடியது. இலக்கணப் பொருள் கருத்தினைப் புலப்படுத்துவதற்கு வலிமை ஊட்டுவதாகவும்; குறிப்பிட்ட மொழியில் சொற்களுக்குள்ள அமைப்பியல் உறவை வெளிப்படுத்துவதாகவும் அமைகிறது. இலக்கண நூல்கள் கருத்துப் பொருளைப் பொருண்மை என்றும், இலக்கணப் பொருளைச் சொன்மை என்றும் குறிப்பிடுகின்றன.

சொற்கள் பொருளைப் புலப்படுத்துதலிலும் வெளிப்படை, குறிப்பு என இருவகை உண்டு. ஒரு குறிப்பிட்ட சொல்லே இவ்விரு வகையிலும் பொருளைப் புலப்படுத்தும். இந்தியா என்று சொன்னால் அது ஒரு நாடு என உணர்வது வெளிப்படையான பொருளாகும். கிரிக்கெட்டில் இந்தியா வெல்லும் என்று சொல்லும்போது, இந்தியா என்ற சொல் இந்தியக் கிரிக்கெட் வீரர்களை உணர்த்துகிறது. அதாவது ஒரு சொல்லுக்கு அகராதியில் உள்ள பொருளை (இந்திய நாடு) உணர்த்தாமல், குறிப்பாக இந்திய கிரிக்கெட் வீரர்களை உணர்த்துகிறது. குறிப்புப் பொருளை ஒரு மொழியை நன்கு அறிந்தவர்களாலேயே உணரமுடியும். ஆகுபெயர், அன்மொழித்தொகை, குழுக்குறி, மங்கலம், இடக்கரடக்கல் முதலிய வகைச்சொற்கள் யாவும் தமிழில் குறிப்புப் பொருளை உணர்த்துவனவே.

சொற்களின் பொருள் தொடர் அளவிலேயே செம்மையாகப் புலப்படுகிறது. ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் உரிய அகராதிப் பொருள், ஒரு சொல் மற்றொரு சொல்லோடு இணைவதற்கான பொருண்மை உறவு, சொற்கள் இடையீடின்றி ஆளப்படுதல், ஒரு சொல் தன் பொருளை விளக்கக்கூடிய

மற்றொரு சொல்லைத் தழுவி நின்றல் முதலியவற்றின் அடிப்படையில் சொற்கள் தம் பொருளைப் புலப்படுத்துகின்றன.

சொற்களின் பொருள் மற்றும்

வடிவ மாற்றங்களைச் சான்றுகளுடன் விவரிக்க:

பொருள் மாற்றம்

பொருளின் அமைப்புக் கூறுகள் யாவும் மாற்றத்திற்கு உட்பட்டவையே. சொல்லும் அது உணர்த்துகிற பொருளும் இப்பொது விதிக்கு விலக்கல்ல. இவை நாளடைவில் மாற்றத்திற்கு உள்ளாதலும் உண்டு. மாறும்போது, சொல் தன் வடிவத்தில் எவ்வித மாற்றமும் அடையாமல், பொருள் மட்டுமே மாறுவதும் உண்டு. சொல்லின் வடிவமும் பொருளும் மாறுவதும் உண்டு. வடிவம் மட்டும் மாறி பொருள் மாறாதிருத்தலும் உண்டு.

சான்றுகள்:

தொல்காப்பியத்தில்(சொல்லதிகாரம் 328, 355) மாதர், கருவி என்ற சொற்களுக்குக் காதல், தொகுதி என்று பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இச்சொற்கள் இக்காலத்தில் இப்பொருள்களில் வழங்கவில்லை. மகளிர் (Women), துணைப்பொருள் (Instrument) என்ற பொருள்களில் வழங்குகின்றன. இச்சொற்களின் வடிவத்தில் மாற்றமில்லை; ஆனால் பொருள் மாறியுள்ளது. அவ்வாறே புலம்பு என்ற சொல் தொல்காப்பியக் (சொல்லதிகாரம் 331) காலத்தில் தனிமை என்ற பொருளை உணர்த்தியது. இச்சொல் இன்று புலம்பல் என்று வடிவம் மாறி, அழுதல் என்னும் பொருளில் வழங்குகிறது. சிறை என்ற சொல் இறகு என்று வடிவம் மட்டும் மாறி அதே பொருளில் வழங்குகிறது.

வடிவ மாற்றம்:

சொற்களின் வடிவம் பேசுவோர் பேச்சுறுப்புகளைப் பயன்படுத்துகிற விதத்தை ஒட்டி மாறுகிறது. இது தவிர, அதே வடிவை உடைய வேறொரு சொல், வழக்கில் வந்து செல்வாக்குப் பெறும்போது, செல்வாக்கு மங்கிய சொல் தன் வடிவத்தை மாற்றிக் கொள்வதும் உண்டு. இல்லையேல் அச்சொல் பொருளை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். இவை இரண்டும் நேராதபோது, அச்சொல் வழக்கிலிருந்து மறைந்துவிடும்.

சான்றுகள்:

வருகின்றான், வருகிறான் என்ற சொற்கள் வர்றான் அல்லது வாரான் என்று பேச்சுவழக்கில் மாறி வழங்குகின்றன. பயம் என்ற சொல் பழந்தமிழில் விளைவு (Result) என்ற பொருளில் வழங்கியது. சமஸ்கிருத மொழியின் பய என்ற சொல் அச்சப்பொருளை உணர்த்தியது. மக்கள் வழக்கில் அச்சொல் செல்வாக்குப் பெற்றது. எனவே தமிழின் பயம் என்ற சொல் பயன் என்று வடிவம் மாறிப் பழைய விளைவுப் பொருளிலேயே வழங்கலாயிற்று. ஆனால் அச்சம் என்ற தமிழ்ச் சொல்லுக்குப் பதிலாகப் பய என்ற சமஸ்கிருதச் சொல் பயம் என்ற வடிவம் மாறிச் செல்வாக்குடன் திகழ்கிறது. அச்சம் என்பது எழுத்து மொழியில் மட்டுமே அரிதாகப் பயன்படுத்தப் படுகிறது. மிளகுகாய் என்பது முந்தைய நாளில் Pepper என்னும் குருமிளகை உணர்த்தியது. ஆனால் அது அயல்நாட்டிலிருந்து வந்த Chilli என்னும் சொல் Pepper என்பதன் இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டதோடு செல்வாக்கும் பெற்றது. அதனால் Chilli என்னும் சொல் மிளகுகாய் (மிளகாய்) ஆனது; Pepper என்னும் சொல் குருமிளகு என்னும் நல்லமிளகு ஆயிற்று.

சொற்பொருள் மாற்றத்திற்கான காரணங்களைப் புலப்படுத்துக:

பொருள் மாற்றம் பல காரணங்களால் சொற்களில் நிகழ்கின்றது. மொழியியல், வரலாற்றுப் பின்புலம், மக்களின் நம்பிக்கை, கொள்கைகளின் மீதுள்ள விருப்பு வெறுப்பு, அறிவியல் கண்டுபிடிப்பு போன்ற சமூகக் கூறுகள், உளவியல் போக்கு, அயல்மொழிகளின் ஆதிக்கம் போன்றவை இதற்குக் குறிப்பிடத்தக்க காரணங்கள் ஆகும். நிர்வாணம் என்ற சொல்லைப் பெளத்தர்கள் வீடுபேறு என்ற பொருளில் வழங்கினர். அச்சமயத்தின் மீது வெறுப்பு கொண்டோர் இச்சொல்லுக்கு உடையற்றநிலை என்ற இழிபொருளைக் கற்பித்துள்ளனர். பயம், மிளகாய் என்பன பிற மொழிகளின் ஆதிக்கத்தால் வழங்குகிற சொற்கள் ஆகும். இடக்கரடக்கல், மங்கலம், குழுஊக் குறி போன்ற சொற்கள் யாவும் சமூகக் கூறுகளை ஒட்டிய வழக்குகள் ஆகும். சொற்பொருள் மாற்றங்கள் பல காரணங்களால் ஏற்படுகின்றன என்று அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். அவற்றுள் ஒருசில கருத்துகள் கீழ்வருமாறு அமைகின்றன.

1. மொழியில் பாதிப்பு:

எழுத்து மொழியும் பேச்சு மொழியும் கலந்து வழங்குதலால், சொல்லின் பொருள் மாறுகின்றது. தமிழ் இலக்கணத்தில் ஆண்பால், பெண்பால் போன்றவற்றில் பால் என்பது பிரிவு என்ற பொருள் உடையது. இச்சொல் பாலுறவு என்ற தொடரில் உடலுறவு என்ற பொருளைத் தருகிறது.

2. வரலாற்றுப் பதிவு:

மரக்கால் என்பது முன்னாளில் மரத்தாலான ஒரு முகத்தல் அளவையைக் குறித்தது. பின்னர் அந்த அளவுக் கருவி இரும்பு, பித்தளை போன்ற

உலோகத்தால் செய்யப்பட்டுப் புழங்கப்பட்டது. தற்காலத்தில் மரத்தால் செய்யப்பட்ட கால் மனிதர்களுக்குப் பொருத்தப்படுகிறது. எனவே மரக்கால் என்ற சொல் மரத்தால் செய்யப்பட்ட செயற்கைக் கால் என்பதனைக் குறிக்கலாயிற்று.

3. சமூகப் பாதிப்பு:

வாணியன் (வாணிகன்) என்ற சொல்லின் பழைய பொருள் வியாபாரி என்பதாகும். இன்று செட்டியார் என்ற ஓர் இனத்தைக் குறிக்கிறது.

4. உளவியல் பாதிப்பு:

மானே, தேனே, மயிலே, குயிலே என்று பெண்களை வருணிப்பது உளவியல் பாதிப்பு என்னும் வகையைச் சாரும்.

5. அயல்மொழி பாதிப்பு:

கிளை என்பது தமிழில் ஓர் உறுப்பு (மரக்கிளை), உறவு என்ற பொருள்களை உடையது. இச்சொல் Branch என்ற ஆங்கிலச் சொல்லின் பாதிப்பினால் ஒரு நிறுவனத்தின் பிரிவையும் உணர்த்துகின்றது.

6. அறிவியல் பாதிப்பு:

அறிவியல் வளர்ச்சியால் புதிய சொற்கள் உருவாகின்றன. அதனால் சொற்களின் பொருளில் மாற்றம் உண்டாகின்றது. சான்றாக, ஏவுகணை என்ற சொல்லுக்கு ஏவுகின்ற அம்பு என்று தமிழில் பழங்காலத்தில் வழங்கிற்று. ஆனால் இப்போது ஒரு போர்க்கருவி என்று வழங்குகின்றது. வானொலி என்னும் சொல் வானில் எழுகின்ற ஒலியைப் பழந்தமிழில் குறித்தது; ஆனால் இப்போது மக்கள் தொடர்பு கருவி என்ற பொருளில் வழங்குகிறது.

சொற்பொருள் மாற்றத்தால் ஏற்படும்

விளைவுகளை விவரிக்க:

பொருள் மாற்றத்தினால் சொற்களின் வரலாற்றில் பல விளைவுகள் உண்டாகின்றன.

அவற்றுள் சில கீழ்வருமாறு அமைகின்றன.

1. ஒரு சொல்லுக்கு ஒரு பொருள் அமைதல்:

ஒரு குறிப்பிட்ட பேச்சுமொழியில் (கிளைமொழியில்) ஒரு சொல்லுக்கு ஒரு பொருளே இருக்கும். ஆனால் பல கிளை மொழிகளில் இருந்தும் சொற்கள் வந்து கலப்பதனால், எழுத்து மொழியில் ஒரு சொல்லுக்குப் பல பொருள்கள் அமைகின்றன. இத்தகைய 'பல பொருள் ஒரு சொற்கள்' பேச்சுமொழியில் வழங்கும்போது ஒரு பொருள் மட்டுமே ஒரு சொல்லுக்கு நிலைத்து நிற்கும். ஏனைய பொருள்கள் வழக்கற்றுப் போகும். சான்றாக, கவலை என்பது மனவருத்தம், ஒன்றுக்கு மேற்பட்டுப் பிரிதல் என்ற இருபொருள்களைக் கொண்ட சொல் ஆகும். ஆனால் இன்றைய பேச்சுமொழியில் மனவருத்தம் என்ற பொருள் மட்டுமே காணப்படுகிறது.

2. ஒரு பொருளுக்கு ஒருசொல் அமைதல்:

ஒரு பொருள் கொண்ட பல சொற்களை (ஒருபொருட் பன்மொழி) இலக்கியங்களில் காணலாம். இச்சொற்கள் யாவும் பல கிளைமொழிகளிலிருந்து இலக்கியங்களுக்கு வந்தவையாகும். பேச்சுமொழியில் ஒரு பொருளுக்கு ஒரு சொல்லே வழங்கும். எனவே பிற சொற்கள் மறைகின்றன, அல்லது வேறுபொருளை உணர்த்துகின்றன.

சான்று: வீடு, மனை, இல் ஆகியன ஒரே பொருளை உணர்த்தும் பல சொற்கள். இவற்றுள் வீடு மட்டுமே இருப்பிடக் கட்டடம் என்ற பொருளில்

வழங்குகிறது. மனை என்ற சொல் வீடு அமைந்திருக்கிற நிலத்தைக் குறிக்கிறது. இல் என்பது இல்லம் என்று வடிவம் மாறி வீடு என்ற சொல்லின் பொருளை உணர்த்துகிறது.

சிரட்டை, தொட்டி, கொட்டாங்கச்சி என்பன தேங்காய் ஓடு என்ற பொருளை வெவ்வேறு கிளைமொழிகளில் உணர்த்தும் சொற்கள் ஆகும். இவற்றுள் தெற்குக் கிளைமொழியில் சிரட்டை என்பது மட்டுமே தேங்காய் ஓடு என்ற பொருளில் வழங்குகிறது. தொட்டி என்பது நீரைத்தேக்கும் கலம் அல்லது பூச்செடியைத் தாங்கும் கலம் என்ற பொருளில் வழங்குகின்றது.

3. உயர் பொருட்பேறு:

முன்னாளில் இழிந்த பொருளைக் குறித்த சொற்கள் பின்னாளில் உயர்ந்த பொருளில் வழங்குதல் உண்டு. கழகம் என்ற சொல் முன்னாளில் சூதாடுகிற இடத்தைக் குறித்தது. தற்காலத்தில் அரசியல் இயக்கம் என்ற பொருளில் வழங்குகிறது.

4. இழிபொருட் பேறு:

நாற்றம் என்ற சொல் முற்காலத்தில் பொதுப்பொருளில் மணம் என்ற உயர் பொருளைக் குறித்து வழங்கியது. இச்சொல் கெட்ட வாடையைக் குறிக்கிறது.

5. சிறப்புப் பொருட்பேறு:

பொன் என்ற சொல் முன்னாளில் செம்பு, தங்கம், வெள்ளி, இரும்பு போன்ற எல்லா உலோகங்களுக்கும் பொதுவாக வழங்கியது. அச்சொல் இக்காலத்தில் தங்கம் என்ற ஓர் உலோகத்தை மட்டுமே உணர்த்துகிறது. அதாவது தங்கம் என்ற சிறப்புப் பொருளை உணர்த்துகிறது.

6. பொதுப் பொருட்பேறு:

பழந்தமிழில் எண்ணெய் என்பது எள்ளிலிருந்து பிழியப்படும் நல்லெண்ணெயை மட்டுமே குறித்தது. ஆனால் இக்காலத்தில் எல்லா வகைக்கும் பொதுப்பெயராய் வழங்குகிறது.

7. மங்கல வழக்கு:

அமங்கலம் என்று கருதுகிற சொற்களை விடுத்து மங்கலமான சொற்களை வழங்குவதும் உண்டு. செத்தார், இறந்தார் என்பவற்றுக்குப் பதிலாகச் சிவலோக பதவி அடைந்தார், கர்த்தருக்குள் நித்திரையானார் என்பன போன்ற சொற்களை வழங்குவதே மங்கல வழக்கு ஆகும்.

8. இடக்கரடக்கல்:

நாகரிகமற்றவை என எண்ணும் சொற்களை மறைத்து நாகரிகமான சொற்களைப் பயன்படுத்துதல் வாயிலாகச் சொற்களில் பொருள் மாறுதலும் உண்டு. மலம் கழுவி வருகிறவர் அதனை மறைத்துக் கால் கழுவி வருவதாகக் கூறுதல் இத்தகையது. இங்குக் கால் என்ற சொல் மலம் என்ற பொருளைக் குறிக்கிறது.

9. குழுஉக்குறி:

ஒரு குழுவினர் தங்களுக்கு மட்டுமே பொருள் புரியக்கூடிய வகையில் புதிய பொருளைச் சொற்களுக்குக் கற்பித்து வழங்குவர். மதுவைத் தண்ணீர் என்று வழங்குதல் இவ்வகையினைச் சாரும். பொற்கொல்லர்கள் தங்கத்தைப் பறி என்று கூறுதலும் இவ்வகையைச் சார்ந்ததே.

10. ஆகுபெயர்:

ஒரு பொருளின் பெயர் அதனோடு தொடர்புடைய இன்னொரு பொருளைக் குறித்து வழங்குதல் ஆகுபெயர் ஆகும். வெள்ளை அடித்தான் என்பது வெண்மை நிறத்தை உணர்த்தாமல் அந்த நிறம் உடைய சுண்ணாம்பை உணர்த்துகிறது.

இவ்வாறு சொற்களின் பொருள் பல்வேறு காரணங்களால் வேறுபடுதலும், பொருள் வேறுபடுதலால் மொழி வழக்கில் சில விளைவுகள் நேரிடுதலும் வரலாற்றில் தவிர்க்க முடியாதவை ஆகும்.